

บทนำ

๒ ขารู้สึกดี ๆ กับผู้หญิงตรงหน้ามากเสียวละ แม่ไม่ส่ายหายดเอี่ยม
ระดับดาราอย่างสาวคนพีที่ตนเคยหลงใหลได้ปลื้มอยู่พักหนึ่ง แต่
มองแล้วสบายตาสบายใจ โดยเฉพาะรอยยิ้มข้างแก้มเวลายิ้มนั้นกับ
แววตาเปล่งประกายสดใส เสียงหัวเราะไร้การปรุงแต่งยามฟังเขาไม่
เรื่องวงการบันเทิง น่ารักอย่าบอกใคร อยากนั่งคุยแบบนี้กับเธอทั้งวัน
“ดูสิ คุณเพลินจนแม่กับพีเพียงพอไปไหนแล้ว” พัทธมนมองซ้าย
มองขวาหา مردمากับพีสาว

“คงอยู่ในบ้านกับแม่อะแหละ” ปวรปรัชญ์ตอบ

“บ้านโปรดร่มรื่นเหมือนกันนะเนี่ย” กวาดตารอบศาลาเรือนไทย
ริมน้ำท่ามกลางแมกไม้หลากชนิด มือเล็กเกี่ยวผมปลิวลมพัดหู
ทอดสายตามองสายน้ำไหลเอื่อยเอื่อยพลางสูดอากาศบริสุทธิ์เข้าปอด

“ชอบก็มาบ่อยๆ สิ”

เธอยิ้มระคนเขินอาย เบือนหน้าหลบสายตาเข้าแหงกึ่งเชิญชวน
“เรามีหมาพันธุ์ไล่กรอกด้วยตัวหนึ่ง อยากเจอไหม” เขาเริ่ม

ชุดหลุมพรางล่อนักศึกษาลัทธิศิวแพทย์สาวชั้นปีที่หนึ่ง

“จริงหรือ” เสียงหวานถามอย่างกระตือรือร้น ตกหลุมเรียบร้อย
ร่างสูงลุกขึ้นยืนผิวกาย เพียงไม่นานก็ตามด้วยเสียงเล็บขูดขีดพื้น
เจ้าสุนัขตัวยาวขาสั้นกระโจนหาอย่างรุกราน เขาย่อตัวรับ อุ้มมาให้
คนน่ารักดูใกล้ๆ แล้วตีเนียนนั่งลงข้างกันชนิดหัวไหล่ชนหัวไหล่ ต้นขา
แทบจะเกยกันอยู่รอมร่อ

“ลูปหัวได้ไหม ดูหรือเปล่า” เธอถามซื่อๆ ลืมสนใจว่าเขา
ประชิดตัวขนาดไหน

“คุณะ เขาจะหวงตัวหน่อยๆ แต่โปรดอยู่ด้วยไม่เป็นไรหรอก
ลองเรียกใส่กรอกสิ”

“ใส่กรอก...” หญิงสาวผูกมิตร

เจ้าหมายื่นหน้าหา สูดจมูกฟุดฟิดดมกลิ่นผู้มาใหม่

“เป็นเพื่อนกันละนะ” เธอลูบหัวด้วยความเอ็นดู

“ลองอุ้มไหม”

“เอาสิ”

ขณะกำลังจะส่งให้ ใส่กรอกผู้มีความเป็นตัวของตัวเองสูงเลือก
กระโดดใส่พัทธมนเอง จนคนไม่ทันตั้งตัวผละเล็กน้อยแต่ค้อมตัวรับ
ไว้ได้ พานให้เลื้อยคอแหลมกระดุมหน้าถ่วงรั้งเผยเนินอกอิมรั้งไร และ
ดูเหมือนว่าสุนัขเจ้าปัญญายังไม่สะแกใจจึงซุกหน้าดอมดมต่อ ไม่เกรงใจ
ตาวาวโรจน์ของผู้เป็นนาย

“มานี่เลย หมาทะลิ่ง” ปวรปรัชญ์มีรอยยิ้มซมพูอ่อนแตะแตะม
ตรงโหนกแก้ม พยายามขึ้นสายตาหนีภูเขาสองลูก เอื้อมมือมาคว่ำ
ตัวยุ่งคืบ

“ไม่เป็นไร เขาแค่อยากทำความรู้จัก” เธอพูดอย่างผ่อนคลา
ยปล่อยให้ใส่กรอกดมจนพอใจโดยไม่รู้ว่าจากมุมนี้โนมเห็นอวบอิมได้
ออกมาเผยโฉมให้ใครบางคนยลเต็มตา

“เหอะ ได้ใหม่แล้วลืมห่า” เขาเสริมบ่นพึมพำกลบความวูบวาบ บริเวณท้องน้อย ลำนึกส่วนดีต่อสู้กับปีศาจจะอย่างหนัก นี่แหละหนา แอปเปิลจะอร่อยก็ต่อเมื่อถูกห้ามเด็ดกิน

“โปรดไม่ค่อยมีเพื่อนที่มหาวิทยาลัยเท่าไร” โยนหินถามทางรุกต่อก่อนที่จะอะไรๆ จะลุกขึ้นมาชี้หน้าเธอ

“ไม่ค่อยได้ไปเรียนหรอก”

“อ้อ ติดงาน เรียนไม่ทันเพื่อน อาศัยแปะชื่อไว้กับงานกลุ่มพอให้ได้คะแนนก็บบ้าง บางคนเห็นเป็นดาราเขาก็สงสารยอมให้อยู่กลุ่มด้วย แต่บางคนก็หมั่นไส้ ไม่ลงแรงช่วย จะเอาแต่คะแนน” เขาเล่าขำๆ

“โถ พุดจน่าสงสารชะ”

“ก็จริงนี่นา วันไหนไปเรียน โปรดแวะไปหาพดที่คณะได้ใหม่” คณะนิเทศศาสตร์ของเขาห่างจากคณะเธอไม่มาก อยู่ในระยะเดินได้

“หือ มาหาทำไม”

“กินข้าวเป็นเพื่อนหน่อย โปรดไม่ชอบกินข้าวคนเดียว” เสียงทุ้มอ้อแอ้

“มะ...ไม่กลัวคนเห็นหรือไง” ผลอตะกุกตะกัก ดาราอย่างเขาเนี่ยจะอยากให้เธอนั่งเป็นเพื่อน

“เห็นก็เห็นสิ ไม่มีใครจำได้หรอกถ้าไม่เซตผม” ดาราหนุ่มเฉลยด้วยรอยยิ้มเจ้าเล่ห์

“ก็ได้ วางจะไปด้วย”

“สัญญา?” ปวรสปรัชญ์ยกนิ้วก้อยขึ้นมามัดมือชก ทว่าหญิงสาวไม่ทันรับปากแม่บ้านก็เดินมาตามให้ไปหา มารดาเสียก่อน

“ไปได้แล้ว ไม่เบี้ยวรอกน่า” มือเล็กกรุนแผ่นหลังแรง ดีที่เขาหันหลัง ไม่งั้นคงได้เห็นรอยยิ้มกว้างบนแก้มบุ่มๆ แดงปลั่งนี้พอดี

bb ละเขาก็มาตามสัญญาจริงๆ

มาในวันฝนหลงหนักมีดฟ้ามัวดินพร้อมซ้อความลึ้นๆ ว่า ‘มินิคูเปอร์ ลีดำ’ พัทธมนหรีตตามองผ่านม่านสายฝนพบราชรถที่ว่าจอดอยู่ไ้ตร่มไม้ข้างอาคารจึงออกวิ่งฝ่าฝนไปเปิดประตูขึ้นรถ

“โง่ โปรตมาเรียนฝนตกเลย” เขาทักก่อนเอี้ยวตัวหยิบผ้าขนหนูผืนใหม่ที่เบาะหลังให้

“พัดกำลังรอให้ฝนซาจะได้ไปเรียกแท็กซี่” เธอรับมาเช็ดหน้าเช็ดตา

“คนรถล่ะ”

“ไปขับให้แม่กับพี่เพียง”

“อ้อ โปรตไปส่งก็ได้ แต่ไปกินข้าวเป็นเพื่อนก่อน”

“ก็ได้ โปรตจะกินไรล่ะ”

“พัดเลือกเลย”

“อาหารญี่ปุ่นในห้างดีไหม ง่ายดี”

“ตกลงครับ”

ใช้เวลาไม่นานรถคันเล็กราคาไม่น้อยยอภินันทนาการจากคุณหญิงยาก็จอดสนิทในลานจอดรถห้าง ดาราหนุ่มในชุดนักศึกษาอ้อมมาเปิดประตูให้แล้วถือวิสาสะคว้าข้อมือเธอก้าวฉับๆ เข้าร้านโดยไม่เกรงกลัวสายตาใคร พอได้โต๊ะนั่งก็กางเมนูสั่งเอาๆ จนหญิงสาวต้องออกปากปราชัย

“พอก่อนๆ” ปริมาณอาหารที่เขาสั่งกินได้ตั้งห้าหกคน

“หิวอะ พัดสั่งไรเพิ่มไหม” คนตัวโตลูบท้อง

เธอสายหน้า

“โอเค เอาเท่านี้ก่อนครับ” เขาพับเมนูส่งคืนพนักงาน

“หิวมาจากไหน ไม่ได้กินข้าวเที่ยงหรือ”

“ไม่ได้กินอะ”

“อ้าว ทำไมไม่กิน”

“มัวแต่ไปตามงานกับอาจารย์ ซีรีออกซ์ซีตเรียนหนักนั่นนี่จน

หมดเวลา”

“น่าสงสารอีกแล้ว ัจฉินกินเยอะๆ เลย” เธออมยิ้ม คีบปลาหมึก
ซุบแป้งทอดที่เพิ่งมาเสิร์ฟใส่จานให้เขา

“อ้อ พัดก็กินด้วยสิ ลังแต่สลัดจะอิมอะไร” คนพูดเคี้ยวตุ้ยๆ

“มือเย็นไม่ย่อยากินเยอะ กลัวอ้วน”

ชายหนุ่มทำหน้าที่ไม่เห็นด้วย

“ผู้หญิงนี่น้ำ กลัวแฟนไม่รักหรือไง” ยังคีบอาหารเข้าปากด้วย
ท่าทางเรื่อยๆ ผิดกับใจเต้นกระหน่ำลั่นระตึกกับหินก้อนล่าสุดที่เพิ่ง
โยนถ้ามทางไป

“เปล่า ก็ถ้าน้ำหนักขึ้นก็ใส่เสื้อผ้าไม่สวยสิ”

โธ่ แม่คนชื่อ นั่นไม่ใช่สิ่งที่เขาอยากรู้สึกหน่อย อันที่จริงเธอใส่
ชุดไหนก็ดูน่ารักหมดแหละ

“อ้อ ก็นี่กว่าแฟนจะว่าไร”

“มีก็ดีสิ” พัทธมนเอามือเท้าคาง ทำสีหน้าชวนฝัน

ดีกับผีดี ปวรปรัชญ์เกือบปลั่งปากแต่ยังสำรวจอาการเดินเกม
ต่อได้

“เพิ่งหอมแรก จะรีบมีไปไหน”

“ต้องมีตอนเพชรชิลี สดใสซาบซ่าดีออก”

โธ่ แม่คุณn อยากรสดใสซาบซ่ามหาเฮาเนี่ย

“กินๆ เธอกินอย่างกับแมวดม”

เขาคีบเสตักเนื้อวากิวกระทะร้อนให้

“อ้อ อร่อยดี”

ดาราหนุ่มจึงคีบให้อีกคำ ชุნიให้อวบๆ จะได้กลืนกินทั้งตัวอย่าง
เต็มปากเต็มคำ ลอบคิดดั่งๆ ในหัว

หลังรับประทานอาหารเสร็จเขาก็เหยียบคันเร่งพาพัทธมนมาส่ง
ถึงบ้านโดยสวัสดิภาพ แม่ผู้ใดยสารจะใจหายใจคว่ำกับทักษะการขับรถ

ที่เรียกว่า 'เร็วกว่านี้ก็นรก' อยู่ตลอดทาง

“ขอบคุณที่มาส่ง” หญิงสาวถอนหายใจโล่งอก ในที่สุดก็ถึงสักที่
“ถ้าไม่มีรถกลับอีก โทร.หาโปรดนะ”

“มะเป็น...”

“ไม่ต้องเกรงใจ” เขายกมือห้าม

ไม่ได้เกรงใจแต่กลัวตายก่อนวัยอันควรต่างหาก คนน้ำท่วมปาก
ส่งยิ้มยี่ดเจื่อน กลัวเขาเสียหน้าใจ

“ฝากสวัสดิ์หน้าวาริตด้วย โปรดไม่กวนนะ”

คนตัวเล็กพยักหน้า โบกมือลาแล้วเปิดประตูลงจากรถโดยมี
ดวงตาสีสันมึนคู้หนึ่งเฝ้ามองจนลับตา

ฝนหยุดตกแล้ว

อากาศปลอดโปร่ง

ต้นรักแตกหน่ออ่อน

1

อยากขยับ เข้าไปใกล้เธอ

วันหยุดสุดสัปดาห์ เพียงวารีมักหาโอกาสพบปะพูดคุยกระชับความสัมพันธ์ตามประสาแม่ตารากับ นลิน ไวยวัจน์ อดีตเพื่อนร่วมรุ่นสมัยเรียนการเรือนที่สวิตเซอร์แลนด์และเพิ่งมาสนิทสนมกันช่วงเพียงวรุณ พี่สาวของพัทธรณเข้าวงการพร้อม ปวรปรัชญ์ ไวยวัจน์ ลูกชายคนสุดท้ายของหล่อ่นเพราะมีผู้จัดการคนเดียวกัน นั่นเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้เธอได้รู้จักเขาตัวเป็นๆ นอกจก

ข้อแรก เราอายุเท่ากัน เรียนปีหนึ่งมหาวิทยาลัยเดียวกัน บังเอิญดีแท้

ข้อสอง เขาหล่อมาก แหงละ ก็ดาราเนี่ย ผิวขาวใสเรียบเนียน ไม่เห็นสักกรูมขน

ข้อสาม ธรรมชาติดีคาด วันหยุดชอบนอนเอกเขนกเล่นเกม แถมยังแอบเอาเงินค่าตัวไปเติมเกมหลายแสนโดยไม่บอกใคร เด็กผู้ชายชนๆ คนหนึ่งเลยละ

และข้อสี่ เขาชอบคุยกับเธอ พุดจนลืงหลับไปสามรอบมั้ง

พัทธมนล่องลอยไปกับความคิดในหัว ไม่ได้ฟังแม่ น้ำบัวกับพี่เพียงสนทนากันอย่างออกรสและมิวายลอบสังเกตใบหน้าสวยหวานของนลินที่ละม้ายคล้ายปวรปรัชญ์ หน้าหวานได้แม่ ส่วนสูงได้พ่อนี่เอง หล่อละมุนสลัต์ทำงานประธานสักคนในชีวิตที่เคยผ่านตา ดูอบอุ่นน่ากอด แต่ตัวจริงขี้เล่นชะมัด

นี่ไง มาพอดี คงเพิ่งเรียนการแสดงเสร็จก็ตรงกลับบ้าน

ร่างสูงใหญ่ในเสื้อยืดสบายๆ กับกางเกงยีนส์สีเข้มโผล่กอดมารดาก่อนพัดแก้มหลายๆ ที จนน้ำบัวที่ตัวเล็กนิดเดียวแทบจมหายไปนอกเขา ขี้เล่นไม่หยอก

“พอแล้วโปรด แม่มีแขกอยู่นะ” นลินทำเสียงดู

“คิดถึงแม่อะ” ยิ้มแฉ่งไปรยเสนห์ใส่อีกสามสาว

“หวัดดีครับน้ำวารี หวัดดีเพียง หวัดดีพัด” เขายกมือไหว้แม่เธอ

“หวัดดีจ๊ะ ลูกชายขี้อ้อนเขี้ยวบัว” เพียงวารียิ้มเอ็นดู

“คนเล็กนะ พี่แฝดเขาไม่ติดแม่แล้ว”

“คนนี่แหละที่แม่คุณก้มเขาเอาไปเลี้ยงเองแต่เด็ก”

“คนนี่แหละครับ ตัวจริงเสียงจริง” เจ้าตัวตอบกลับหัวเราะ เพราะเกิดมามีรูปเป็นทรัพย์ ชนะลอตเตอร์ทางพันธุกรรม ได้รับส่วนดีที่สุดจากทั้งพ่อและแม่ เป็นเหตุให้คุณหญิงกัลยา ไวยวัฒน์ ผู้เป็นย่าทั้งรักทั้งหลงปวรปรัชญ์กว่าหลานคนไหน มักยึดไปเลี้ยงเองแต่เล็ก ตามใจจนเกือบเสียผู้เสียคน

“หลานคนโปรดของคุณย่าเขาละ” นลินสำหรับ

“มิน่า คุณหญิงถึงได้เป็นฝ่ายติดต่อกันตัวเอง”

ชายหนุ่มจับปลัดจับพลูเข้าวงการบันเทิงจากความร่วมมือของป้าตัวสาวสองอดีตบรรณาธิการนิตยสารหัวไฮโซที่ผันตัวมาปั้นนักแสดง ป้อนวงการบันเทิงกับคุณหญิงย่านี่แหละ แม้รู้จักสนิทสนมกันมาหลายปีและหลานชายสามคนถูกทาบทามให้ชิมผลงานโฆษณาบ่อยครั้ง

แต่หล่อนก็ไม่มีที่ท่าจริงจัง กระทั่งทำใจแล้วว่าเขาเรียนไม่เอาไหน
เกิดมามีดีแค่หน้าตาจึงอนุญาตให้ป่าตัวเข้ามาดูแลโดยมีพี่อาร์ตีเป็น
ผู้จัดการส่วนตัว

“นำวาริยะ แม่ โปรดขอยืมตัวพัดแป้นนะสะ มีอะไรจะให้ดู”
ปวรปรัชญ์ขออนุญาตแล้วไม่รอช้า ชวนพัทธมนลุกจากห้องนั่งเล่นทันที
“เดี๋ยวสิโปรด เราจะไปไหนกัน” เธอพยายามรั้งข้อมือคืบ สะลอล
ผีเท้าลง

“ห้องโปรดเอง”

“จะดีเหรอ...”

“มีดีมีร้ายมิเกิด” เขากะชับข้อมือเล็กแน่น กิ่งลากกิ่งจุงเข้าไป
ในห้องนอนตน

ห้องเขาอยู่ทางปีกซ้ายของบ้าน ตกแต่งด้วยโขนสีเทาขาวพร้อม
ด้วยตู้โชว์ขนาดใหญ่ที่กินพื้นที่ทั้งหมดของผนังด้านหนึ่ง เติงขนาดใหญ่
อยู่ตรงกลาง อีกฝั่งเป็นชั้นหนังสือการ์ตูน หญิงสาวมองของสะสมในนั้น
อย่างสนใจ ตึกตาฟีกเกอร์หายากหลายตัวจัดวางด้วยความประณีต
สลักกับกรอบรูปสมัยยาวีร์ของเขา หน้าตาดีแต่เด็กเลยนะนายโปรด

“พัดมานี่ๆ” ปวรปรัชญ์กัวมือเรียกให้เดินไปหาที่ระเบียง

“โหน มีอะไร”

“ต้นยางอินเดียดำ” เขาผายมือไปยังต้นไม้ในกระถางสโตนิกนิมัล
อย่างภูมิใจ

“แค่นี้ย” หญิงสาวขมวดคิ้วงุนง

“แค่นี้ที่โหน ยางอินเดียดำต้นแรกของโปรดเลยนะ ตั้งใจจะเลี้ยง
ให้สวยๆ”

พัทธมนหลุดเข้าฟรีดให้อาการเห่อของเล่นใหม่ ดาราหลายคน
นิยมเลี้ยงต้นไม้แล้วถ่ายรูปลสวยๆ ลงอินสตาแกรม นายโปรดก็เอา
กับเขาด้วย

“อ้อ ก็ดี”

“ไม่ตื่นเต้นกับเค้าเลยเหรอ” คนถามซังกอน

“อย่าเพิ่งงอนสิ เค้าชอบสัตว์มากกว่าฉันนี่นา”

สิ้นคำเขาก็ทำหน้าที่เหมือนนีกอะไรออก

“นั่นก็ต้องชอบเด็กๆ ของโปรด” ชายหนุ่มเดินนำมาที่มุมห้อง ซึ่งมีโต๊ะไม้สักขนาดกลางตั้งอยู่ ก่อนแนะนำเด็กๆ ปรากฏหลายตัวในขวดโหลหลากรูปทรงให้รู้จัก

“โห เยอะจัง” หญิงสาวตาโตกับอาณาจักรปลาสี่สว่ายย่อมๆ ของเขา

“เพิ่งใช้ใหม่ล่ะ” คนอยากอวดเท้าสะเอว ยิ้มกริ่ม

“สุดๆ เลย” ยังชื่นชมเด็กๆ เขาไม่วางตา ปวรปรัชญ์จึงลากเก้าอี้สตูลสองตัวมาให้เพราะท่าทางประทับใจเป็นพิเศษทำให้อยากจ้องเธอใกล้ๆ ไม่วางตาเช่นกัน

ผีปากอ้อมสี่สดขยับเจ็ยแจ้วหากแต่ไล่ตประสาชชายหนุ่มไม่รู้สรรพเสียงรอบกาย ช่างดูแย้ยวนเชิญชวนให้ขยับเข้าใกล้ แก้มเนียนใส มีกลิ่นหอมจางรวยริน จะนุ่มเหมือนมาร์ชเมลโลว์ที่เคยกัดใหม่ชะ‘ลองสิ’ ความคิดด้านมืดยุง ตกลง ลองก็ลอง

“โปรดฯ” ไม่มีเสียงตอบรับจากเจ้าของชื่อจึงผินหน้าหา ทว่าด้วยองศาที่พอเหมาะพอเจาะกลับประกบปากกับปากหยักคู้่นั้นโดยไม่คาดคิด

“อ้อ...” คนตกใจผงะจะถอยหนี มีหรือจะรอด มือใหญ่ประคองไบหน้าเธอไว้ บดเบียดลิ้มชิมรสอย่างเอาแต่ใจก่อนค้นพบว่านอกจากนุ่มแล้วยังหวานอีกด้วย หวานละมุนละไมไม่แหลมกระด้าง ใ้ให้ฮึกเหิมรุกคืบ เกี่ยวกระหวัดเรียวลิ้นความหารสชาติที่ปรารถนากระทั่งกำปั้นเล็กๆ ระดมทุบไหล่เขาถึงยอมผละออก

พิศมณหอบหายใจ หน้าแดงก่ำ แววดาโกรธซึ่ง

“จูบแรกหรือเปล่า” ห้องนี้วโป๊งจูบริมฝีปากบวมเฝ้าขึ้นสีแดงสด
อย่างอาลัยอาวรณ์

เธอสะบัดหน้าหนี

“จะตอบก็ได้แต่ไม่ขอโทษหรอก แค่อยากจูบพัคจริงๆ”

นี้บจากวันนั้นนักศึกษาสาวก็เอาแต่หลบหน้าหลบตาเขา โดนเมิน
มันเจ็บๆ คันๆ ยุกยิกในหัวใจยิ่งกว่าโดนตบจนปวรปรัชญ์หนึ่งไม่ไหว
ต้องงัดมุกไล่ต้อนแสนเซยตั้งแต่รุ่นพ่อมาใช้ ช่วยไม่ได้ พัทธมนคนซื่อ
บีบให้เขาเดินเกมทางนี้เอง

ดารานุ่มลอบมอง ‘ตัวประกอบฉาก’ ที่ชวนมานั่งร้านกาแฟด้วย
ทั้งสองเป็นเพื่อนร่วมคณะที่ค่อนข้างสนิทกับเธอ ไปไหนมาไหนด้วยกัน
บ่อย ตะวัน นุ่มตีสต์ผู้ไฝฝั้นอยากเป็นนักร้องร็อก ลักเต็มแขนสองข้าง
สวมเครื่องประดับซาวร็อก ถ้ามียืนส์รัศรูปขาดๆ กับกีตาร์ลักตัวคง
โดดขึ้นเวทีแหกปากได้เลย กับพลุ ชายใจหญิงที่เกิดทุนบุญขางพูซซี
แคตตอลส์ราวศาสนาและสถาปนาชื่อในวงการ LGBT ว่า คิตตี้ แต่
เพื่อนๆ มักเรียก พูซซี ซึ่งแปลว่า เอ่อ ไม่แปลดีกว่า

“เรียบบร้อย กำลังเดินมา” พลุคว้าสมาร์ตโฟนลงบนโต๊ะหลังชวน
เป้าหมาย

“ทำไม่ไม่ชวนเองวะ” ตะวันทำท่าทำเกากีตาร์อากาศถาม

“กลัวชะนีตามมาด้วยไงยะ” เพื่อนสาวสองตอบให้เสร็จสรรพ

“อ้าว นี่มึงจะจับพัคพัคเธอ” ซาวร็อกเกิดฉลาดขึ้นมาทันใด

ปวรปรัชญ์เลิกคิ้วถามว่า แล้วไง

“ถ้าจะเล่นๆ เลิกคิดไปเลย พัดพัดนิสัยดีเกินจะเป็นของเล่นดารานะ”
ตะวันออกอาการหวงเพื่อน ไม่วางใจว่าดารานไฮโซจะจริงใจไหม

“แยกก่อนละ หญิงสาวหนึ่งเดียวมานูนแล้ว” พลุพยักพเปิด
ไปที่ประตูทางเข้า

พัทธมนกวาดตาหา พบคิดดีไปกมื่อห้อยๆ กับตาคมปลาบ
สีสนิมจ้องตาเธอตาเป็นมัน ราชสีห์ลัมผัสได้ว่าแม่สมันน้อยขวัญฝ่อ
จากสีหน้ากลิ่นไม่เข้ากายไม่ออกเลยเสยกแก้วกาเพ็ชร์ดูด เก็บเขี้ยวเล็บ
ให้มืด เผื่อรอเหยื่อสาวเท้ามาหาเงียบๆ ดีกว่า ถึงอย่างไรเธอก็ต้องนั่ง
ข้างเขาอยู่แล้ว

“พัดกินไรมายัง” ชายหนุ่มขอเมนูจากพนักงานมายื่นให้

“ยะ...ยังเลย เอานิวอร์กชีสเค้กกับลาเต้เย็นค่ะ” ประหลาดใจ
ที่คนอยากหลบหน้าอยู่นี้ด้วย แต่เพื่อไม่เป็นการเสียบรรยากาศจึงต้อง
ตามน้ำ

“อ๊า นี่ซื้อโดนัทของพัด ซีร็อกซ์มาให้” หญิงสาวหยิบกระดาษ
ปึกบางออกจากกระเป๋ายื่นให้ตะวันที่ทำงานเป็นนักดนตรีพาร์ตไทม์
ตอนกลางคืนที่ร้านเหล้าหน้ามหาวิทยาลัย หากวิชาไหนเรียนซ้ำมาก
ตื่นไม่ไหวก็ได้พัทธมนช่วยไว้

“ขอบใจ”

“วันนี้ไม่มีคิวงานเธอ” เธอถามคนตัวโตที่นั่งกอดอกฟังโซฟา
อย่างสบายอารมณ์

“ไม่มี พัดไม่ตีวงหนังสือให้โปรดเหมือนตะวันบ้างอะ”

“คนละคณะไหมเรา”

เขายกไหล่ มองเธอละเอียดชิมเค้กด้วยความหมายที่รู้กันเพียง
สองคน

“พัดพัดเย็นนี้จะไปดูเราไหม” เสียงว่าที่ร็อกเกอร์ถามขึ้น ตะวัน
ได้งานใหม่ที่ร้านดังมาลั๊กพักและคะยั้นคะยอชวนเธอไปดูเขาเล่นดนตรี
ติดตรงพัทธมนเดิมไม่เป็นเลยกระอักกระอ่วนใจถ้าต้องนั่งดื่มน้ำส้ม
ฟังเพลงร็อก

“ไปด้วยกันนะพัด ลังน้ำพันซ์” พลุไม่พลาดความสนุกอยู่แล้ว

“เอางี้ก็ได้”

“ไปด้วยดี” ปวรปรัชญ์ดีดตัวนั่งหลังตรงหลังรู้ตัวว่าโดนแกง
 หมาดๆ นั่งด้วยกันตั้งนานไม่ยกปรีปากชวนสักคำ
 “ไม่กลัวโดนสาวรุมก็มา” ตะวันตอบกวนๆ

การมาเยือนร้านเหล้าครั้งแรกของเขานับว่าเปิดหูเปิดตามาก
 ที่เดียว ปวรปรัชญ์เบียดเสียดกับพัชรมนอยู่ที่โต๊ะยืนท่ามกลาง
 ผีเสื้อราตรีรุ่นเยาว์ที่ต่างออกมาเก็บเกี่ยวช่วงเวลาแห่งความสุขไว้
 ภายใต้แสงสลัวกับเสียงดนตรีอีกทีก็ครึกโครม คิตตี้ก็เป็นหนึ่งในนั้น
 ออกไปวาดลวดลายต้นหน้าฮ้าน¹ โดยลืมนสนใจทุกอย่าง ทั้งให้เขากับเธอ
 สนุกกันแบบไร้แอลกอฮอล์เพราะคนหนึ่งต้องขับรถ อีกคนดื่มไม่เป็น
 หญิงสาวดูคนขำๆ ทั้งมาดตาราลูกคุณหนู ดูดีน้ออย่างเอร็ดอร่อย
 เคี้ยวปลาหมึกบดแผ่นยาวจิ้มน้ำจิ้มไก่ตุ๋นๆ เขาบอกตามหามานาน
 เลยให้คนขายบดยาวเกือบเมตร

“ชอบมากหรือนั้น”

“อ้อ เคยกินตอนเด็ก ซิมใหม่”

“ไม่เอาอะ”

“อ้าปาก” เขาฉีกปลาหมึกจิ้มน้ำจิ้มมาป้อน เธอจึงต้องอ้าปากรับ

“อร่อยไหม”

“ใช่ได้”

“เอาอีกไหม”

“พอแล้ว”

“กลัวอ้วนหรือไง โปรดไม่ว่าไรหรอก”

“ไม่ใช่สักหน่อย! พัดอิมแล้ว” ตีขลุ่ยตีเนียนนี่ถนัดนักเขี้ยว
 เธอจะอ้วนหรือผอมก็ไม่ใช่เพื่อเขาหรือใคร

“อ้อ แล้วทำไมต้องหลบหน้าโปรดด้วย” คนถามหัวเราะในลำคอ

¹ ต้นหน้าฮ้าน เป็นภาษาอีสาน หมายถึง เดินอย่างเมามันหน้าเวที

ให้ทำสะบัดสะบิ้งของเธอ

พัทธรณแก่งไม่ได้ยิน ยกน้ำพั้งขึ้นจับ

“ว้าย”

จู่ๆ มือใหญ่ก็รวบเอวคอดมาชิดกายแล้วโน้มลงกระชับข้างหู

“โปรดถามว่าหลบหน้าโปรดทำไม”

“ปละ ปล่อยก่อน” เธอยันแฉงอกเขาไว้

“ตอบก่อน ไม่จูบหรือก กินปลาหมึกทั้งคู่คงบันเทิง”

“ก็...” เธอไปต่อไม่เป็นเพราะลมหายใจร้อนลวกกำลังเป่ารดแก้ม

“ก็?”

“ก็...ไม่รู้” ตอบอย่างจนใจ ซ้อนตาอ้อนวอนให้ปล่อยเธอและ
นั่นทำให้เขาทนไม่ไหว

“น่ารักมาก” เสียงทุ้มละเมอ ฉกหอมแก้มกรุ๋นกลิ่นหอมจาง
พอดหนึ่งก่อนยึดตัวตรงทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“โปรด!” มือเล็กลูบหน้าแรงๆ ลบรอยที่คนหน้ามันทิ้งไว้

“ขอโทษ...” รีบจับข้อมือบางไว้ กลัวแก้มนุ่มจะโดนฉุนขึ้น

ปิ่นแดง

“คราวหน้าจะไม่กินปลาหมึกก่อน”

หญิงสาวสิ้นความอดทน แหกกรี๊ดใส่หน้าแต่ทำได้เพียงกระแทก
สันเท้าใส่เท้าเขาแล้วเดินดุ่มๆ ออกจากร้าน

“อ๊อ้ย เตี้ยวดิพด...”

ร่างสูงใหญ่แหวกฝูงชนวิ่งตามเธอมาถึงริมทางเท้าหน้าร้าน
นี่ก็อยากเขกหัวตัวเอง แหกหญ้าให้ขู่ตื้นหนีหายไม่พอยังโกรธมากด้วย
งอแงง้ออยู่แล้ว แต่อย่าเพิ่งขึ้นแท็กซี่กลับบ้านเองเถอะนะ

“พด!” เขารวบร่างเล็กไว้ได้ขณะชะง้อหารรถรับจ้าง

“ปล่อย!” เธอสะบัดตัวหนี

“ก็ได้ๆ” ชายหนุ่มแบมือยอมแพ้

“ให้ไปรดไปส่งนะ สาบานว่าไม่แตะแม่ปลายก้อย”

“คนทรมานโอกาส” พัทธมนหรือตามองอย่างไม่ไว้ใจ

“ขอโทษครับ” ปวรปรัชญ์ทำหน้าที่หมาหงอยสำนึกผิด

“ดีอยู่แล้ว ให้ไปรดไปส่งนะ”

ไม่รู้เพราะน้ำเสียงแว่วอนหรือแววดาเสียใจ สุดท้ายเธอก็ใจอ่อน
ขึ้นรถไปกับเขา

พัทธมนโกรธชนิดที่หน้ายังไม่อยากมอง พานให้คนรองอ้อ
ย่าวนเวียนจนพื้นครัวแทบสีกใจแป้ว แม่ก็ไม่รู้ใจลูกชายเอาเสียเลย
เฝ้ารอให้เขามาเที่ยวบ้าน อยากคุยด้วยใจจะขาดต้นชวนสาว ๆ มาทำ
บรวานี่กินกันเฉย

“ไปรดพาสักรอกไปรอข้างนอกก่อนลูก แม่จะเหยียบหางเอา”
นลินบอกลูกชายให้มาจับสมาชิกสี่ขาสี่เท้าที่ปั้นปั้นน้ำลายสอ

“แม่ก็ให้ใส่กรอกชิมสักชิ้นลิยะ”

“หมาห้ามกินอาหารคนรู้ใหม่” แม่เข่าขึ้นปรามใส่กรอก

“มาหาพี่ไปรดมา” ชายหนุ่มย่อกายซ้อหน้าเจ้าหมาขึ้นอุ้ม หาก
สายตายังตรึงบนแผ่นหลังบางที่ผู้เป็นเจ้าของไม่เอ่ยทักทายเขาสักครึ่งคำ
ยื่นใกล้ขนาดนี้ไม่คิดหันมามองกันบ้าง

“เสร็จแล้วแม่จะยกไปให้” แม่ลูกลือออกปากเร่งอาการอ้อยส้อย
ของลูกชาย

และโชคก็เป็นของเขาเพราะคนที่ยกมาให้ถึงศาลาไทยริมน้ำคือ
พัทธมน แม้อยู่บนฝั่งไม่ชายตาแลทั้งคนทั้งหมา วางจานบรวานี่ลง
ตรงหน้าพร้อมหันหลังจากไปทันทีแต่ยังซ้ำกว่าเขา

“เดี๋ยวก่อนพัด” ปวรปรัชญ์คว้าข้อมือเล็กไว้ได้

“นั่งคุยกันก่อนดิ”

“ก็ได้ ห่างหนึ่งช่วงแขน”

เธอสะบัดมือออกแล้วนั่งห่างหนึ่งช่วงแขนပြီး

“ขอโทษ หายโกรธนะ สัญญาว่าจะไม่ทำอีก...” ถ้าพูดไม่ยอม
เขาต่อในใจ

หญิงสาวเงยบั้งใจ

“ป้อนเค้าหน่อย มือเปื้อน จับหมามา” ชายหนุ่มอ้อนต่อ

พลันเสียงหัวเราะขบขันดังขึ้น เขาหันนำเหลือหลา พอก้มมอง
บราวน์ในจานถึงรู้ว่าหมดเกลี้ยงเพราะใส่กรอกกวาดลงถุงเรียบร้อยแล้ว

“หมาตะกละเอ๊ย ไปไกลๆ เลย” สายหน้ามองหมาขาลั้น
เดินฉุฉุนเข้าบ้าน

เธออมยิ้มสมน้ำหน้า

“ยิ้มแปลว่าหายโกรธแล้วใช่ไหม” คนง้อใจขึ้นขึ้นมานิด

“ครั้งนี่ยกโทษให้ แต่ถ้ามีครั้งหน้าพูดจะไม่คบโปรดแล้ว”

“เลิกคบเป็นเพื่อนอะเธอ”

เธอพยักหน้าซึ้งซึ้ง

“แล้วสนใจคบเป็นแฟนไหม”

สิ้นเสียงพัทรมนตาโต อ้าปากค้าง อยากหยิกแขนตัวเองแรงๆ
เพื่อยืนยันว่าไม่ได้ฝันไป

“ปวรปรัชญ...บ้าไปแล้ว”

“ไม่ได้บ้า พูดจริงๆ”

“จะเป็นไปได้ไง” เจ้าตัวพูดงงๆ

“ทำไม่จะเป็นไปไม่ได้”

“ก็...ก็โปรดเป็นดารา หล่อขนาดนี้จะชี้นิ้วเลือกใครก็ได้ สาวๆ
หน้าตาดีในวงการก็มีเป็นกรูส...”

“นี่ฟัง เค้าก็ผู้ชายคนหนึ่ง เวลาชอบใครไม่ได้เอาความเป็นดารา
ไปคบสักหน่อย”

ทันทีที่คำว่าชอบหลุดจากปากเขา ใบหน้าขาวนวลถึงกับขึ้นสี

ตำลึงสุก

“เธอชอบเค้า...” เสียงหวานพึมพำอย่างไม่เชื่อหูตัวเอง
“ชอบสิ เธอดูนุ่มนวล น่ารัก ใจดี” ชายหนุ่มก้มหัวเราะ
“มะ...ไม่รู้สึก เค้าขอเวลาคิดดูก่อน” คิ้วเรียวได้รูปมุ่นเข้าหากัน
อย่างลึกลับ

“ทำไม เธอมีคนในใจแล้วหรือ”

“เรารู้จักกันในฐานะเพื่อน จู่ๆ จะข้ามขั้นเค้าทำให้ไม่ได้”
เขาคลี่ยิ้มมุมปากให้คำตอบแสนซื่อ

“งั้นตอนนี้เค้าจีบเธออยู่ ห้ามพิจารณาใครนอกจากเค้า”

ไม่ไหวแล้ว ต้องหนี หนีไปก่อนจะโดนสายตาร้อนแรงหลอมละลาย
กลายเป็นก้อนแข็งนุ่มนวล ร่างบางก้มหน้างูด กิ่งวีนกิ่งเดินพาตัวเอง
ออกมา

“ตกลงตามนี้นะ” แว่วเสียงตะโกนไล่หลัง

ไม่กี่วันถัดมาคนที่ประกาศจีบเธอปาวๆ ก็หันหน้ามู่วิดีโอคอลหา
บ่นว่ามาถ่ายโฆษณาซาอู๋หลงที่จีนแล้วเจอพายุทราย ออกไปไหนไม่ได้
ติดแหง็กอยู่ในโรงแรมกับผู้จัดการส่วนตัว

“คิดถึงเค้าไหม” เสียงทุ้มอ้อ่น

“คิด...ดูก่อนนะ” พัทธมนเว้นจังหวะให้เขาลุ้นระทึกก่อนหัวเราะ
ชอบใจที่ได้แกล้ง

“ใจร้าย เค้าคิดถึงพัตทุกลมหายใจเข้าออก”

“ห้องบทเธอโปรด”

“รู้ทัน แล้วพัตทำอะไรอยู่”

“ดูจ้าน²” หมายถึงซีรีส์จีนที่กำลังติดอเมงเมม

นัยน์ตาชวนฝันยามพูดถึงชายอื่นพานให้สีหน้าเหม็นเบื่อ “ตัวจริง
ไม่เห็นหล่อเลย”

² เซียวจ้าน ดาราชื่อดังชาวจีน

“โปรดเจอด้วยเธอ” น้ำเสียงตื่นเต้นกระตือรือร้น

“อ้อ ก็ถ่ายด้วยกัน”

“ฝากขอลายเซ็นให้หน่อยนะจ๊ะ” สองมือกุมแก้มบรรเทาอาการ
เห่อร้อน

“ไม่” ปฏิเสธโดยไม่ต้องคิด

“ใจร้าย”

“เป็นแฟนกันก่อน”

“เดี๋ยวหะ ได้คียบเอาศอก”

“ก็แค่ตบตกลางอะพัด จะวิ่งไปถ่ายรูปมาให้เลย”

“อย่ามาล่อลวงเค้า”

“เธอก็ใจอ่อนสักทีสิ” แสร้งยกขวดชาอุ่นที่ตนเป็นพริเซนเตอร์
คู่ดาราดังระดับเอเชียขึ้นดื่มโดยหันรูปไปหันมุมนั้นใส่กล้อง

ลูกเล่นแพรวพราวน่าดู หญิงสาวทำแก้มป้องสายหน้า จนปานนี้
ยังไม่อยากเชื่อว่าดารารายอย่างเขาจะจีบเธอ

“โปรดต้องลงไปกินข้าวกับพี่อาร์ตี้แล้ว อยู่ที่นี่แค่นี้ได้แต่มะเขือเทศ
ผัดไข่กับผัดถั่วงอกใส่พริกเสฉวน” เอี้ยวตัวขานรับเสียงเคาะห้องจาก
ผู้จัดการส่วนตัวก่อนส่งแวตาทาขอความเห็นใจให้เธอ

“อาหารไม่ถูกปากเธอ”

“ไม่เชิง ไม่ชินมากกว่า อยากกลับบ้านเร็วๆ จัง แต่เที่ยวบินดีเลย์
วันสองวันจนกว่าอายุจะสงบ”

“อ้อ เพิ่งรู้ว่าคุณชายโปรดติดบ้านนะเนี่ย”

“เปล่า ติดพัดต่างหาก ระยะเวลาเป็นอุปสรรคต่อการจีบมาก”

“โปรด พักก่อน” เธอกลอกตามองบน เอะอะเป็นหยอด

“เค้ามาทำงานไม่กี่วันเธอก็ไปชอบนายจ้านแล้วอะ สามวันจาก
นารีเป็นอื่นจริงๆ”

“น้อยๆ หน่อยปวรวรปรัชญ์ เวลาพิสูจน์ความจริงใจเคยได้ยื่นไหม”

ชายหนุ่มพิมพ์มารับแม่แย่งอยู่ในใจ พ่อแม่เขาไม่เห็นต้องใช้เวลา
ศึกษาดูใจ โดนจับแต่งงานและทำยสุดก็เข้าตำราอยู่กันไปก็รักกันเอง
ทั้งยังมีพยานรักอีกสี่คนที่พิสูจน์กับหูตากับตาแล้วว่าความรักกับความซื่อซึ้ง
ของพ่อที่มีต่อแม่ไม่มีที่ท่าจะลดลง คนใจจืดใจจ่อเฝ้ารอเวลากลับไทย
ทำได้เพียงโบกมือลาผ่านกล้อ้ง คิดถึงกลิ่นตัวหอมๆ นั้นจัง...

ครั้นเหยียบแผ่นดินไทยเขาก็กลับเป็นตายทันทีที่หัวถึงหมอนและ
จะยังคงนอนหนึ่งไม่ไหวถึงต่อหากพี่อาร์ดีไม่กระหืดกระหอบมารับถึงบ้าน
เพื่อเตือนว่ามึงงานโชว์ตัวที่ห้างดังตอนบ่ายโมง ปวรปรัชญ์จึงพุงกาย
ลุกขึ้นมาอาบน้ำแต่งตัวออกไปทำหน้าที่

“เสร็จแล้วครับพี่อาร์ดี” เขาเดินมาหาผู้จัดการส่วนตัวที่นั่งคุย
กับแม่ในห้องเล่นและพบว่าพี่ชายคนโต³ นั่งอยู่ด้วย

“อ้าวพี่บ๊น ไปไหนมาไงเนี่ย” ปวรปรัชญ์เรียนหมอบีห้า อาศัยอยู่คอนโดฯ
เก่าของพ่อ เดือนหนึ่งจะกลับบ้านสักครั้ง

“ไง ไม่เห็นหน้าเห็นตาเลยนะเรา” ชายหนุ่มทักน้องชายดารา
ดาวรุ่งที่เริ่มมีงานชุกทำให้ไม่ค่อยได้เจอกันนัก

“พี่กำลังกล่อมพี่ชายเราให้รับงานฟรีเซนต์เตอร์บัตเตอร์ครีมอยู่เลยคะ
คุณแม่ช่วยอาร์ดีด้วยนะคะ” ผู้จัดการสาวสองร่างกะทัดรัดอ้อนนลิน
มาบ้านเด็กในสังกัดก็หลายหน แต่เพิ่งได้เจอพี่ชายตัวเป็นๆ ที่หล่อ
ไม่แพ้กันนี้แหละ งานนี้อาร์ดีต้องได้นกสองตัว

“พี่บ๊นเขาเรียนหมอบ๊น ไม่ว่างหรอกฮะ” ตอบปัดให้ด้วยรู้ว่าพี่ชาย
ไม่สนใจงานหน้ากล้อ้ง

“ว้า น่าเสียดายจัง คอนเทนต์หมอบ๊นหล่อบอกต่อด้วยกำลังมาแรง
เชียวะคะ”

แม่สองหนุ่มยิ้มบางให้ผู้จัดการส่วนตัวเพราะเข้าใจนิสัยลูกชายดี
“ไปกันเถอะ โปรดจะขอแหวะหาอะไรกินด้วย”

³ ติดตามเรื่องราวทั้งหมดได้ใน *ยังหวงรัก* (เล่มที่ 2 ในซีรีส์ *หวงรัก*)

“ฝาแฝดอีกคนล่ะคะคุณแม่ ไม่สนใจเธอ” อาร์ตี้ยังไม่ยอมแพ้อหราบจากป่าตัวนายใหญ่ว่าปรีวีร์มีแฝดหน้าหล่อหุ้نهاใจอีกหนึ่ง

“โห อ্যালองเลยพี่อาร์ตี้ พี่บ๊อน⁴ ตะหมาด่าผู้หญิงอะ” ชายหนุ่มส่ายหน้าให้ความคิดนี้ขณะที่ฝาแฝดเจ้าตัวพุกหน้ายืนยัน

“ว้าย กะเทยจะโดนด้วยไหมคะ งั้นเราไปก่อนนะคะคุณแม่ คุณพี่หอม” ผู้จัดการส่วนตัวเอามือทาบอกก่อนไหว้ทั้งสองแล้วเดินนำออกไป

“เดี๋ยวโปรด สาวๆ เขาฝากเซ็น”

ว่าที่หอมหนุ่มเรียกไว้ ยีนโปสต์การ์ดรูปน้องชายปิกหนึ่งให้แล้วพูดต่อ

“เพ็ญรวนตัวเวิร์ดเต็กมา พอเขารู้ว่าเป็นญาติดาราทังคนไข้หมอพยาบาลที่เป็นแฟนคลับก็ฝากมาเพียบ”

“อ้อ เดี่ยวโปรดรีบจัดการให้ ไปก่อนนะคะแม่” เขาโผเข้าหอมแก้มมารดาแล้วจ้ำอ้าวไปขึ้นรถตู้

ย่า คำหลังเลิกงานปวรปรัชญ์กลับมารับประทานอาหารเย็นกับครอบครัวที่บ้านก่อนบึ่งรถออกไปหาพักผ่อนตามนัด แม่สาวเจ้าจะบอกว่าวันหลังก็ได้ เอาเวลาไปพักผ่อนเถอะ แต่สำหรับโคถึกสุดคึกพิโรธที่ให้เคลื่อนภูเขาดอนนี้ยังได้ยอมไม่เป็นปัญหา และมากกว่าอยากเจอหน้าคือร้อนนกร้อนใจที่เธอไปนั่งดูตะวันเล่นดนตรีที่ร้านเหล้านี้แหละ

มันน่าน้อยใจไหมล่ะ เพิ่งกลับจากทำงานเหนื่อยๆ เธอกลับเลือกใช้เวลากับเพื่อน เขาปิดประตูลงจากรถด้วยความแข็งแล้วก้าวฉับๆ ตรงไปหาเป้าหมายที่ยืนยิ้มไม่รู้ชี้ไหนอึ้นอึ้นอยู่กับพลุ

“พัด” สะกิดไหล่เธอ

⁴ ดัดตามเรื่องราวทั้งหมดได้ใน *ยี่หวงรัก* (เล่มที่ 3 ในซีรีส์ *หวงรัก*)

“อ้าวโปรด!” พัทธมนกับปสุอุทานพร้อมกัน

“มาได้ไง” เธอทักขณะที่เพื่อนชายใจหญิงถูกดึงไปชนแก้วกับโต๊ะข้างๆ

“อยากเจอ”

“ไฉนหลังก็ได้” เธอคลี่ยิ้มพลางเลื่อนขวดน้ำเปล่าที่ยังไม่ได้ดื่มให้ทว่าเขากลับยกแก้วมีอกเทลของเธอขึ้นดื่มแทน

“ฮือ ของเค้า” จะคว่ำแก้วคืนแต่เขากระดกหมดแล้ว

“ดึกแล้วกลับกันเถอะ ไม่กลัวแม่ว่าเธอเรา” เท่าที่สังเกตเพียงวารีเข้มงวดกับลูกสาวคนเล็กมาก คงเพราะพัทธมนดูหัวอ่อนไร้จริตมารยา ไม่ทันคน ต่างกับเพียงวรุณลูกสาวคนโตที่ออกจะประคบประหงม เอาใจใส่มากกว่า

“พัทธโม.ขออนุญาตแม่แล้ว”

“โปรดชา” เสียงอ้อแอ้ของพลุดั่งขึ้นทางด้านหลัง ก่อนที่อานแขนแข็งแรงข้างหนึ่งจะล็อกตัวเขาไว้แล้วกรอกเครื่องดื่มกลิ่นฉุนรสแสบร้อนลงคอ

“หมดแก้วๆ” โต๊ะข้างๆ ส่งเสียงปรบมือเชียร์

“หมดจ้า” พสุชูแก้วเปล่าขึ้น ทิ้งให้ดาราหนุ่มโอไฮโลกๆ

“โปรดเป็นไรไหม” หญิงสาวลูบหลังลูบอกด้วยความเป็นห่วง คนโदनกรอกเหล้าโอหน้าดำหน้าแดงไม่พูดพรั่าทำเพลง คว่ำข้อมือเธอเดินออกจากร้านไปลานจอดรถ พอถึงยานพาหนะคันเก่งพัทธมนก็จัดแจงเทน้ำดื่มใส่ผ้าเช็ดหน้าเช็ดหน้าเช็ดตาให้ขณะที่ปวรปรัชญ์ต้องอาศัยยืนพิงรถไม่ให้ร่วงไปกองกับพื้น

“ขอโทษแทนพสุหน้า โปรดไหวไหม”

“อ้อ ไหว” เหล้าไม่ทำให้ถึงกับเมาแต่ก็มีเมี้ยวไปพอสมควร

“นั่งพักก่อน” เธอถือวิสาสะล้างกระเป๋ากางเกงเขาหากุญแจรถ

“เฮ้ย อย่าครับ เต๋ยวตีนหมดครับ” เขาสะดุ้งโหยงรีบตะครุบ

มือเล็กไว้แล้วหยิบให้เอง พอได้นั่งพักหลังพวงมาลัยจนพอใจคิดว่า
ขับไปส่งเธอไหวจึงออกรถ

ทั้งสองนั่งฟังเพลงเสียงๆ ขณะรถมินิคูเปอร์คูใจเขากำลังเล่นควิ
ยามคำคืน ท้องถนนโล่งว่าง ท้องฟ้าปลอดโปร่งส่งผลให้อะตรินาลีน
ในกระแสนี้สดชื่น นึกคะนองเหยียบคันเร่งไล่ตามแสงไฟที่เข้าใจว่า
เป็นหิ่งห้อย

“โปรดช้าหน่อย” มือเล็กเอื้อมมาจับท่อนแขนเขาไว้

“ไม่เป็นไรหรอก ไม่ค่อยมีรถ”

พุดไม่ทันขาดคำ เสียงเบรคเอี้ยดก็ดังลั่นตามด้วยเสียงของหน้า
กระแทกรถ

“พัตระวัง!” ปวรปรัชญ์รีบเหยียดแขนรองศีรษะเธอไม่ให้กระมำใส่
คอนโซล

พัทมนยังงุนงง นั่งตัวสั่นไม่รู้ว่าเมื่อครู่เกิดอะไรขึ้น เหลือบมอง
คนข้างกายที่ไม่ได้มีสีหน้าดีกว่ากันเท่าใดกำพวงมาลัยจนข้อมือซีดขาว

“คงชนอะไรเข้า...” ตาคมจ้องเงาตะคุ่มที่ตกอยู่ไม่ไกลจากรถ
อย่างตื้นๆ

ใจเธอหล่นไปอยู่ที่ตาตุ่ม

“พัตรอนี้ โปรดจะลงไปดู”

เธอส่ายหน้า “พัดไปด้วย”

ชายหนุ่มจึงเอารถแอบข้างทางแล้วจูงมือเธออย่างแท้ไปใกล้
พัทมนเข้าอ่นทรุดนั่งกับพื้นเมื่อภาพสุนัขจรจัดนอนหายใจรวยริน
เลือดสีแดงเข้มไหลนองพื้นเป็นวงกว้างปรากฏชัดแก่สายตา

“ช่วยด้วย โปรดช่วยด้วย” เธอหวีดร้องรำให้ ปรีไปประคอง
ร่างปากเปียกของเจ้าสี่ขาพันทางโดยไม่เกรงภัย

“มันตกเลือด!” สุนัขโคร้ายตาเหลือก เกร็งชักกระตุกไม่กี่ครั้ง
ก็หมดลม

“ไม่ อย่าตายนะ ขอโทษ...ขอโทษ” นักศึกษาสัตวแพทย์สาว
ละล่ำละลักไม่เป็นภาษา โกรธที่ตัวเองช่วยไม่ได้ โกรธยิ่งกว่าที่เป็นสาเหตุ
ให้มากกว่าหนึ่งชีวิตสูญสิ้น

“พัต ลูกขึ้นเถอะ” ร่างสูงจุดเธอลุกขึ้นยืน

“เราค่อยทำบุญให้เขาละ”

“ขอโทษ...ขอโทษ” หญิงสาวพร่ำบอกซ้ำๆ ก่อนตัดใจกลับขึ้นรถ

2

ผลิตอก

6 ก้าโม่งเช้าวันเสาร์เขามารับพัทมมนไปทำบุญพร้อมอาหารเม็ดสุนัขอีกหนึ่งกระสอบที่เบาะหลัง ปวรปรัชญ์สวมเสื้อโปโลสีดำสนิทเป็นการไว้้อาลัยนั่งดูต่น้ำหน้าตาเจียมเจียมพูดคุยกับเพียงวาริในห้องรับแขกขณะรอเธอแต่งตัวโดยละสาเหตุของการทำบุญไว้ และเพื่อนแม่ไม่ได้ซักไซ้ต่อ เห็นเด็กรุ่นใหม่ชวนกันเข้าวัดก็ชื่นใจแล้ว

“นี่ไปดูพัตหน้อยสิ เขกมารอนานแล้ว” หล่อนบอกเด็กรับใช้

“ไม่เป็นไรสะ โปรตรอได้”

“นั่นไง มาพอดี เร็วเข้าพัต” มารดาเธอกวักมือเรียก

“มาแล้วค่ะๆ โทษทีโปรด” เธอสวมเสื้อแขนกุดสีขาวกกับกระโปรงยาวสีเบจ ในมือถือหมวกปีกกว้างกับกระเป๋าสะพาย

“ไปกันเลยไหม”

“อ้อ โปรตไปก่อนนะสะหน้าวาริ” ชายหนุ่มไหว้ลาก่อนสองหนุ่มสาวจะพากันไปขึ้นรถ

“มาเข้าจ้ง โปรตกินโรมาหรือยัง เอาน้ำเต้าหู้ใหม่” พัทมมนชูขวด

น้ำเต้าหู้غامสารถี

“ก็ดีเหมือนกัน พัดเปิดให้หน่อย ตอนบ่ายโปรดมีเรียน
การแสดงอะ”

“อ้อ งั้นเสร็จธุระเดี๋ยวพัดกลับเอง”

“ฮือ ไม่เอา จะไปส่ง” เท้าแตะเบรคหยุดรถตามสัญญาณไฟแดง
หันมารับขวดน้ำเต้าหู้จากเธอ ประจวบกับจังหวะนั้นก็มีกลิ่นหอมสดชื่น
คล้ายดอกไม้ไทยลอยมาเตะปลายจมูกเรียกให้ชะงักหน้าไปทางที่นั่ง
ผู้โดยสารตามหาที่มาโดยอัตโนมัติ

“โปรดทำไรนะ” เธอเลิกคิ้วให้พฤติกรรมแปลกๆ ของเขา

“หอม กลิ่นหอมแถวนี้แหละ มาจากตัวพัดนี้เอง ใช้น้ำหอมอะไร
หอมจัง” ไบหน้าเขาไม่ได้สัมผัสต้นคอชาวผ่องก็จริง แต่ประชิดจนเธอ
ไม่กล้ากระดิกตัว

“กะ...ก็ใช้ครีมอาบน้ำธรรมชาติ โปรดถอยไปก่อน”

“หอมมากๆ เลย” ยอมถอยกลับมานั่งตามเดิมด้วยความเสียดาย
ปากคอแห้งผากจนต้องยกน้ำเต้าหู้ขึ้นดื่ม

“ชอบขนาดนั้นแคยกให้ก็ได้”

“มันไม่เหมือนกลิ่นบนตัวพัดนี้”

“ไฟเขียวแล้ว” จับปลายคางมนหันดูสัญญาณไฟจราจร เขาก็ต้อง
ตัดใจกลับมาขับรถต่อ

ใช้เวลาไม่นานทั้งสองก็มาถึงที่หมาย ปวรปรัชญ์ยกกระสอบ
อาหารสุนัขน้ำหนักห้ากิโลกรัมลงจากรถไปถวายวัดพร้อมแจ้งความ
ประสงค์กับพระสงฆ์ผู้รับถวายปัจจัย

“คือผม...ขับรถชนหมาตายเลยอยากทำบุญไปให้เขาครับ”

“อ้อ งั้นตั้งใจดีนะ” ท่านเริ่มสวดด้วยภาษาที่เขาไม่เข้าใจ เหลียวซ้าย
แลขวาหาพุทธมนที่หนึ่งพับเทียบข้างกัน เห็นหญิงสาวกระพุ่มมือไว้ที่อก
จึงปฏิบัติตาม

“กรวดน้ำแผ่เมตตาให้เสีย” พอเสร็จสิ้นผู้ทรงศีลก็เลื่อนภาชนะทองเหลืองหน้าตาแปลกประหลาดมาวางตรงหน้าเขา และเหมือนหญิงสาวจะเข้าใจท่าทางเงอะงะไม่เป็นงานเลยยกชุกกรวดน้ำคลานเข้านำไปที่ทางออก

เธอทรุดตัวนั่งยองๆ ข้างต้นไม้ใหญ่หน้าอุโบสถก่อนดึงชายเสื้อคนที่ยื่นแก้วๆ กังๆ ให้อยู่กายนั่งด้วย

“โปรดแตะะคอกพัดสิ”

“หือ” งุนงงแต่ก็ทำตาม

“ลัฟเพ ลัตตา...”

เขาจ้องริมฝีปากสีสดบริกรรมคาถาไม่ว่างตา ฟังอย่างตั้งใจ รับรู้ความปรารถนาดีที่ส่งถ่ายทางกายกรรม วชิกรรมและมนกรรม ขออโหสิต่อชีวิตที่ดับสูญ กรวดน้ำอธิษฐานขอให้ดวงวิญญาณเดินทางสู่ภพภูมิที่ดี ทุกกิริยาเปี่ยมเมตตาสลักลงในใจ...แม่นางฟ้าของเขา

“เรียบร้อย ไปกันเถอะ” เธอลุกขึ้นแล้วดึงร่างสูงให้ลุกตาม

“ทำไมโปรดไม่แผ่ด้วยกันล่ะ” สงสัยเพราะเขาพูดกระห่อนกระเท่งในตอนแรกแล้วปล่อยให้เธอร้ายต่อเอง

“โปรดไม่คล่อง จำไม่ได้”

“เด็กอินเตอร์เอ๊ย” มือเล็กเอื้อมมาบีบแก้มเขาด้วยความมันเขี้ยว

“เปล่าสักหน่อย ยาก็เคยสอนแต่โปรดไม่จำเอง” จับมือเธอมากุมไว้

“ไปให้อาหารปลาตรงนู้นกันไหม” เขาชวน ข้างอุโบสถมีแม่น้ำไหลผ่าน ชาวบ้านแถวนั้นจึงนำเศษขนมปังมาทิ้งขายให้ผู้ที่มาทำบุญ

“อ้อ เอาสิ ถือเป็นโอกาสทำทานด้วยเลย”

ชายหนุ่มให้เธอโปรดที่ชั้นบันไดริมตลิ่ง ส่วนตนเดินไปซื้อขนมปัง

“สบายใจขึ้นยัง” ดาราหนุ่มถามพลางปาเศษขนมปังลงน้ำให้ฝูงปลาเล็กปลาใหญ่แย่งชิง

“ก็...ดีซึ้น” คนตอบมีสีหน้าอ่อนคลาย ลมพัดผมปลิวสยาย
ขณะทอดมองผืนน้ำไหวกระทบเพื่อม

“มานี่มา เค็มได้ให้” เขารูดยางรัดผมผ้าไหมสีหวานจากข้อมือเธอ
แล้วจัดการมัดผมเงาสวยอย่างคล่องแคล่ว

“คราวนี้เก่ง” ปากยิ้มแซวไม่ตรงกับใจที่ยากรู้ว่าเขาเคยทำให้
ผู้หญิงอื่นใหม่

“ก็มัดให้น้องปีบออกบ่อย” ตอบอย่างระวังตัวก่อนเปลี่ยนเรื่องคุย

“นี่มัด วันหนึ่งพัตต้องรักษาปลาใหม่” ชีชวนให้ดูปลาหลากหลายพันธุ์
ที่ผลัดกันกระโดดดงบอาหาร

“แหงสิ”

“แล้วทำไมอยากเป็นหมอรักษาสัตว์อะ”

“อืม คงเริ่มจากความชอบหมาแมว แต่พอมาเรียนจริงมันเยอะ
กว่านั้น” เสี่ยงใส่เล่าอย่างอารมณ์ดี

“ดีจังเลย รู้ว่าตัวเองชอบอะไร”

“แล้วโปรดล่ะ ชอบอะไร”

“ถ้าตอบว่าไม่รู้ ไม่มีความฝันจะดูเป็นผู้ชายน่าเบื่อใหม่ แต่
อย่าเพิ่งเบื่อเค้าเลยนะ เค้าอยากเป็นคนคูล (cool) ในสายตาเธอ”

คำตอบที่เล่นที่จริงเรียกเสียงหัวเราะจากพัททมนจนไบหน้า
เนียนใสซึ้นสีแดงระเรื่อ

“โอเค คุณก็คูล” มือกุมท้วง หัวเราะตวงอ

“ได้ที่ข้าท้วงแข็งเชียว คราวนี้พัตก็รู้ความลับโปรดแล้วสิ”

ปรวปรวัชญ์อ้อมยิ้มเอ็นดู

“รู้แล้ว...ว่าโปรดเป็นคนเด้อคนหนึ่ง” ดวงตากลมโตฉายแววตา
ซึ้นเล่น

“เพียงปรวปรวัชญ์คนนี่ที่ชอบพัตต่างหาก” เขาโยนขนมปังให้ปลา
งอนๆ

“จ๋า” เธอยังกวนเขาต่อ เขย่งปลายเท้าแล้วแกล้งพุดดั่งๆ ใส่หู
“มานี่เลย” ชายหนุ่มตัวดำรวบเอาบาง ตั้งท่าจะพิสูจน์กลิ่นหอม
อบอวลในรถเมื่อเข้าหาว่าโดนคนตัวเล็กบิดเอวเสียก่อน

“หยุด! นี่เขตอภัยทานในวัดนะโปรต” พัทธมนถลิ่งตาให้
เขาทำหน้ายี้ยวนถามว่าแล้วไง

“คนบาป”

“อือฮี้ ก็ดูลกว่าคนเด้อ”

“ไม่เล่นแล้วโปรต ปล่อยพัดก่อน” เธอทำหน้าอ้อนยอมแพ้

“ปะ งั้นไปเล่นกันต่อบนรถนะอะ”

แต่เขาไม่ได้เล่นเธอบนรถจริงๆ รวมถึงไม่ได้ไปส่งตามที่ตกลง
กันไว้ โดยอ้างเหตุผลข้างๆ คุยๆ ว่าตกเย็นจะไม่มีคนกินข้าวเป็นเพื่อน
หลังมื้ออาหารเที่ยงจึงรีบยึดกุญแจรถใส่มือ บังคับฝากไว้จนกว่าจะเรียน
การแสดงเสร็จ บอกให้เดินห่างข้างๆ รอก่อนแล้ววิ่งปรี๊ดเข้าลิฟต์หายไป

พัทธมนสายหน้าให้ ‘ความโปรต’ ช่างบ้ายเธอว่างตั้งใจจะไป
เตร็ดเตร่ดูหนังสื่อพอดี้ แต่ไม่ได้หมายความว่าเขาจะทำตัวติด
เป็นปาห้องโก่ได้นั้นหา ไหนๆ ก็ต้องรอบรพบรัชญ์อีกหลายชั่วโมงจึง
ส่งข้อความหาตะวันกับพลูเพื่อมีใครว่างมาตีหมาแพ่ด้วยกัน และบังเอิญ
ตะวันผู้ตื่นตอนตะวันสายโด่งเป็นประจำสะดวกรอกออกมาหา

‘รอร้าน Red Coffee นะ’

หญิงสาวเก็บสมาร์ตโฟนลงกระเป๋าแล้วตรงไปร้านกาแฟสถานที
นัดหมายไม่ถึงชั่วโมงซาวร์รอกก็ปรากฏด้วยใบหน้ายี้ยอยู่ ขอบตาดำคล้ำ
คล้ายคนอดนอน

“ไฉ่ พัดพัด” เสียงแหบแห้งเอ๋อๆ ทัก

“ได้นอนบ้างปะเนี่ยตะวัน”

“นอน ขอไปดูบุญหรือข้างนอกแป๊็บ” เขาควักซองบุญหรือออกมาจาก
กระเป๋ากางเกงก่อนผละไปชานนกร้านพื้นที่สำหรับสูบก่อนกลับเข้ามา

ด้วยสติเต็มเต็งกว่าเดิมเล็กน้อย

“พัตลิ่งสมูตตี้ผลไม้” เธอไม่ยอมให้เขาตั้งกาแฟดำรสขมปี
เลยดักทางด้วยเครื่องดื่มผสมผลไม้

ตะวันยกแก้วทรงสูงขึ้นพิจารณา ยกไหล่แล้วดูดกิน พัทธมน
เป็นห่วงเขาเสมอ

“พัตพัตมาทำอะไรแถวนี้” กระจาเอมให้เสียงใสก่อนถาม

“รอโปรดเรียนการแสดงอะ”

“เป็นแฟนมันแล้วหรือ” ชายหนุ่มจ้องตา รอฟังคำตอบ

“เปล่า” รีบส่ายหน้าปฏิเสธ

“ไม่ต้องรีบร้อน ค่อยๆ ดูไป” เขากอดอกพึมพำเหมือนกำลังเทศนา

ลูกสาว

“อื้อ พัตไม่รีบหรือ”

“ผู้ชายที่นั่นกันจะตาย”

“รวมถึงตะวันด้วยรีเปล่า” หญิงสาวยิ้มทะเล้นให้

“ไม่ปฏิเสธ” นักดนตรีสมัครเล่นตอบหน้าหนึ่ง

“สมองผู้ชายนี่จริงๆ เลย เสร็จนี้พัตอยากดูหนังสื่อ ตะวัน
ไปด้วยกันนะ”

“อื้อ ไปสิ ขอแวะร้านขายยาทาเล็บด้วย” เขาซูลิบนิ้วทาเล็บสีดำ
หลุดๆ ลอกๆ

“ควร! ไหนดูสิ เดี่ยวพัตทำให้” พิจารณาสภาพสีที่ละนิ้วด้วยสีหน้า
ทนไม่ไหว

“หมดแก้วนี้ไปกัน” ตะวันยกแก้วขึ้นดูด

ปาร์ตี้เล็กๆ เรียนตอนหกโมงครึ่งกึ่งวิ่งกึ่งเดินลงมาใต้ตึกเพราะ
เกรงพัทธรณจะรอนาน หากข้อความที่เธอส่งมาก่อนหน้านัดให้มาเจอ
ที่ร้านชาบูจึงเร่งฝีเท้าไปหาไม่ยากให้หิวหิวท้องรอ นึกไม่ถึงจะเจอ
แขกไม่ได้รับเชิญนั่งจับไม้จับมือเธออยู่ หางตาเขากระตุก กำหมัดแน่น

สุดลมหายใจเข้าลึก บอกตัวเองว่าจะไม่หึงหน้ามิดแบบพอกับพี่บ๊อง
มันดูเถื่อนพิกล

“โง่ ตะวันมาด้วยเหรอ” ดาราหนุ่มทัก

“โง่” ตะวันเงยหน้าตอบ

“โปรตมาแล้วเหรอ รอแป๊บนะ อีกนิ้วเดียวก็เสร็จแล้ว” หญิงสาว
บรรจงแต่มีสีหมักลงบนนิ้วก็อ้อยเขาอย่างระมัดระวัง กิริยานุ่มนวล
เอาใจใส่และการสัมผัสมือชายอื่นทำเอาเลือดในกายหนุ่มเดือดปุดๆ
ทว่าอย่าเตือนตัวเองไม่ให้หึงไร้สาระ ไม่ใช่ค้อ ไม่ใช่จิกทิ้งเสื้อผ้าบนตัวเธอ
ไม่จับกด ไม่ชกกำแพง ฯลฯ

“เรียบบร้อยสวยงาม” เธอก้มลงปาลีสีเคลือบบนเล็บ

เขาชบครามแน่น ไม่ ไม่ ไม่ เราเป็นคนคูล

“ปะ” ตะวันลุกขึ้นเดินนำเข้าร้าน

บรรยายกาศการรับประทานชาบูเต็มไปรอยยิ้มและเสียงหัวเราะของ
ทั้งสองยกเว้นปวรปรัชญ์ที่นั่งเงียบ ตั้งหน้าตั้งตากินจนพัชรมนทัก
ขณะที่ตะวันอมยิ้มนั่งชมละครฉากออกากให้รู้ว่าหึงเงียบๆ

“โปรตหิวเหรอ” คีบหมูสไลซ์ใส่จานเขา

“อือ”

“เรียนเหนื่อยไหม” พยายามชวนคุยต่อ “ไม่รู้ทำไมเขาดูมินตึง

“อือ”

เธอหันหาตะวันอย่างสนใจ ไม่เข้าใจโกรธไครมา

“พัดชื่อนิตยสารที่โปรตถ่ายแบบลงมาด้วยนะ” หญิงสาวคันถุง
ใส่หนังสือข้างตัว หยิบนิตยสารหัววัยรุ่น MIX ขึ้นมาอวดอย่างเอาใจ
มุ้มปากปวรปรัชญ์พลียิ้ม ในอกฟูฟ่อง ผู้หญิงที่ชอบบงอมันดี
อย่างนี้สินะ แต่ยังไม่เกิดขริมิไว้ไม่ตีปีก เดี่ยวตะวันหัวเราะเอา

“ชื่อทำไม ออกมาได้มาเจอกับโปรตก็ได้”

อีกหนึ่งหนุ่มที่นั่งดูสองคนตออบตอถึงกับพ่นลมหายใจอย่าง

อดรันทนไม่ได้

“พัดพัดไม่ยอมยกได้ฟรี เขาอยากสนับสนุนมึงใจโปรด”

“อือ” เขาตอบสั้นๆ แต่น้ำเสียงอ่อนลงเยอะ ไม่ใช่เพราะตะวัน เพราะใบหน้าที่อยากยิ้มแต่ยิ้มไม่ออกของเธอต่างหาก

จบชาบูมือนี้ปวรปรัชญ์เป็นเจ้ามือตอบแทนทั้งคู่ที่นั่งรับประทาน เป็นเพื่อน ตะวันขอตัวไปทำงานกะดึกต่อจึงเหลือเพียงเขากับพัทธมน บนรถตามลำพัง นักศึกษาสาวสบโอกาสถามสิ่งที่คาใจ

“โปรดโกรธอะไรเค้ารีเปลา”

เขาติดเครื่อง เปิดแอร์ ยังไม่ออกรถ

“เปลา”

“แล้วเป็นไร” เอียงคอรอฟัง

“ก็หึงพัดอะ” คนตอบเอี้ยวกายหา มือโอบเบาะนั่งไว้

“หา!?” อุทานลืมหึบเสียง

“ทำไมต้องจับมือ ทาเล็บให้ตะวันด้วย ที่กับโปรดพัดยังไม่เคยทำให้เลย”

“กะ...ก็ถ้าโปรดอยากทา เค้าทำให้ก็ได้” งงใจ ปวรปรัชญ์ กลายเป็นคนคิดเล็กคิดน้อยตั้งแต่เมื่อไร

“เค้าหึงจะบ้าอยู่แล้ว อยากจับเธอมาพาดให้หน้าใจเลยรู้ไหม แต่...”
เขานิ่งไป พัทธมนหุดคอกหนี

“แต่ไม่ยอมหึงแบบพอกับพี่ป๊อน มันไม่คู่ล”

คนพังก้องปากหัวเราะน้อยๆ “แล้วหึงแบบไหนถึงคู่ล”

“แบบที่...” ชายหนุ่มยื่นหน้ามาใกล้

“ขอจูบหน่อย”

“ผันไปเถอะยะ!” มือบางรีบปิดปากตน

“เค้ากำลังขอดีๆ น้า” ใบหน้าหวานราวอิสตรีนั้นขยับมาใกล้ จนรู้สึกถึงลมหายใจร้อนๆ เป่ารดผิว

หญิงสาวสายหน้าดึก ทว่าไม่พ่นจูบแผ่วเบาหลังมือชาวฟอง
เนิ่นนาน

6 เป็นธรรมเนียมมาก่อนสอบกลางภาคเรียนแรกจะมีการประกวด
ดาวเดือนเพชรซีของมหาวิทยาลัย ผู้เข้ารอบสุดท้ายแต่ละคณะต้อง
ขึ้นเวทีประชันโฉมและตอบคำถามสุ่มจากกรรมการ ปวรปรัชญ์ได้รับ
การติดต่อให้ทำหน้าที่พิธีกรซึ่งเขายินดีสละเวลามาช่วย แต่ยินดีได้
ไม่นานก็แทบตาถลนเมื่อเห็น นางสาวพัทธรณ อุดมศักดิ์ หนึ่งใน
ผู้ประกวดคาคดสายสะพายคณะสัตวแพทยศาสตร์ก้าวขึ้นเวที

เธอสวมชุดนักศึกษา แต่งหน้า ทำผม สวยผุดผาดผิดหูผิดตา
จนผลอ้าปากค้าง... ‘แม่นางฟ้าของเขา’

เดือนคณะที่เคียงคู่กันมาดั่งสลิล่องลอยของดาราหนุ่มให้กลับมา
สู่ปัจจุบัน มือ! มือมึงครับ! โอบเอวพัดหาพระแสงอะไรวะ เขาสูด
ลมหายใจลึกเก็บทรง เดือนตัวเองไม่ให้หึ่งไร้สาระเพราะว่าเราเป็นคนคุณ
ทำหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายต่อโดยไม่ขาดตกบกพร่อง

“ต่อไปเป็นช่วงตอบคำถาม เชิญตัวแทนจับสลากเลยครับ” พิธีกร
ยื่นกล่องสลากให้หึ่งคู่และไ้หน้าจืดนั้นเป็นคนจับ

“คำถามนะครับ เห็นด้วยกับการทำแท้งเสรีหรือไม่”

“เห็นด้วยค่ะ ควรทำให้ถูกกฎหมาย” คำตอบของพัทธรณเรียก
เสียงฮือฮาจากผู้ชมด้านล่าง เกิดการถกเถียงกันว่าเหมาะสมหรือไม่
ส่วนหนึ่งมองเรื่องบาปบุญ อีกส่วนเห็นว่าเป็นสิทธิเหนือร่างกายของ
ผู้หญิงขณะที่เหล่าอาจารย์คณะกรรมการหน้าเวทีจืดคะเนนชุกขยิก
ลงกระดาก

และเพื่อไม่เป็นการเสียเวลา ผู้ดำเนินรายการจึงกล่าวเชิญ
คู่ดาวเดือนคณะลำดับถัดไปขึ้นเวที เดี่ยวจบงานแล้วขอคุยหน้อย
ไม่บอกกันว่าจะประกวดดาวมฤตยูสักคำ

จนแล้วจนรอดหลังประกาศผลเขาก็ยังไม่สามารถปลิกตัวไปไหนได้ เพราะโดนฝูงชนรุมล้อมขอถ่ายรูป อาศัยจังหวะพักไม่กี่นาทีก็ใจจะเจ้อหา พัทธมน เห็นเธอเดินกลับคณะพร้อมเพื่อนกลุ่มใหญ่ที่ตามมาให้กำลังใจ ถึงขอบเวทีจึงส่งข้อความบอกให้รอนั้น เดี่ยวไปหา

ครึ่งชั่วโมงต่อมามินิคุเปอร์ลีดำก็จอดเทียบหน้าคณะ ปวรปรัชญ์ ลงมาช่วยถือข้าวของขึ้นรถท่ามกลางสายตาสงสัยใคร่รู้อของนักศึกษา แถวนั้นซึ่งเจ้าตัวหาสนใจไม่

“พัตบอกคนรถแล้วใช้ปะ กลับบ้านเลยไหม” สารถิตามทันทีที่ขึ้นรถ

“อ้อ บอกแม่แล้วว่าวันนี้มีกิจกรรมจะกลับดึก พัตต้องเอาชุดไปคืนคิดดีที่ห่อ อยากอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าด้วย” เธอหมายถึงชุดไทยที่ยืมมาใส่ประกวดดาวเดือนภายในคณะก่อนหน้านี้

“อาบน้ำที่ไหน”

“หอคิดดีไง”

“ไม่เห็นบอกโปรดเลยว่าจะประกวด”

“จับปลัดจับผลุนะสิ พัตไม่ใช่ตัวเก็งแต่แรกหรอก โปรดจะไปไหนอะ” เส้นทางที่เขาพาไปไม่ใช่หอพลู

“อาบน้ำเช็ดเครื่องสำอางไง”

“ไม่ใช่ทางนี้”

“ใครบอก” คนขับหัวเราะในลำคอ

“โปรดจะพาเค้าไปไหน”

“เดี๋ยวก็รู้”

รถคันเล็กจอดสนิทในลานจอดรถของโรงแรมหกดาวย่านกลางเมือง หนึ่งในเครือธุรกิจโรงแรมของครอบครัว ด้วยเหตุที่คุณหญิงกัลยา ไวยวัจน์ ไม่อนุญาตให้ออกไปอยู่คอนโดฯ ปวรปรัชญ์ จึงเปิดห้องหนึ่งไว้เสมอเพื่อความสะดวกในการทำงาน

“บางทีโปรดก็แะมานอนนี่” อธิบายขณะช่วยกันขนของลงจากรถ
พัทธรณยังไม่ทันได้สำรวจความหุรหุรภายในลิฟต์สี่ห้องอร่าม
อย่างถึถ้วนึกถูกลากเข้าห้องสวีตส่วนตัวของเขาเสียก่อน

“ห้องนำอยู่ทางนั้น” ชายหนุ่มพยักพืดไปทางห้องนอน

“โอเค พัดจัดการนี่ก่อน” เธอซึ้ผมติดกับดำ ฉีดสเปรย์แข็งโป๊ก

“เค้าช่วยดีกว่าจะได้เร็วๆ” เขาจูงเธอมานั่งปลายเตียงแล้วทรุดกาย
นั่งซ้อ้นหลัง ช่วยแกะก็บิติดผมอย่างเบาเมื่อพร้อมกับลิ่นรัญจวน
ในความทรงจำเผยตัวมากวนตะกอนปรารธนาอีกคร้ง

“โปรด...” พัทธรณรู้สึกจึ้จึ้แถวตันคอ จะเอี้ยวตัวมองท่อนแขน
เขาก็กอดเอวเอาไว้ก่อน

“หือ”

“ทะ...ทำอะไรนะ”

“เปล่านี่”

“ปล่อยก่อน พัดจึ้จึ้” พยายามแกะพันธนาการ เบียงตัวหนี

“ตรงนี่หอมจัง” ปวรปรัชญึ้ไม่นำพา ค่อยๆ กระทบริมฝีปากบน
ต้นคอเธอ

คนในอ้อมแขนคนลูกเกี้ยวเหมือนมีกระแสไฟฟ้าแล่นปราด
ทั่วร่าง เรียวแรงกะปลกกะเปลี้ย เซพิงอกเขาไว้พุงกายคล้ายยอมจำนน
ต่อความรู้สึกแปลกใหม่ทีหวมไหวเกินต้าน

“มะ...เหม็น พัดตัวเหม็น ยังไม่ได้อาบน้ำ” เสียงหวานลั่นพร่า

ปากหยักลงหน้าหนักบดขยึ้ผิวอ่อนราวกับยืนยันว่าไม่จริง

“ไม่เอา โปรดไม่เล่นแล้ว” หญิงสาวรวบรวมกำลังเชือกสุดท้าย
สะบัดออกจากการเกาะกุม วึงหนีหายเข้าห้องน้ำพร้อมเสียงถอนหายใจ
ที่ไม่รู้ว่าเสียตายหรือโล่งอกดังตามหลัง

พัทธรณใช้เวลาไม่นานก็แต่งตัวเรียบร้อยมานั่งรอคนเจ้าเล่ห์
ทีขออาบน้ำให้สบายตัวก่อนถึงจะไปส่งเธอที่บ้าน ความอ่อนเพลีย

หลังซะมักเข้มข้นกับการประกวดทั้งวันกอบปรักบออากาศเย็นกำลังดี จึงเปลอทอดกายนอนหนุนแขนบนเตียงนุ่มและผล็อยหลับไป ไม่ทราบชะตากรรมว่ามีราชสีห์หนุ่มยื่นจ้องเหยื่อเนื้อหวานตาวาวโรจน์อยู่ปลายเตียง

ในฝันเธอกำลังนั่งเครื่องบินที่จู่ๆ ก็หักหัวดิ่งพสุธาพลอยให้จิกปลายเท้าเกร็งร่วงตามฉากจินตนาการก่อนความเสียววูบบริเวณห้องน้อยระลอกแรกจะพุ่งเข้าโจมตีจนสะดุ้งตื่น ครั้นกะพริบตาถี่ๆ ปรับสภาพสายตามองโดยรอบก็ไม่พบสิ่งผิดปกติใดนอกจากรู้สึกหนักเหมือนโดนหินทับ...แต่หินที่ไหนขาวจาง

“อือ...” พัทธมนตรง พยายามดันหินก้อนนั้นให้พ้นตัว

“ตื่นแล้วหรือ” ปวรปรัชญ์ผงกศีรษะขึ้นถาม

“โปรด...” ตากลมโตนายแววแงแง เอียงคอมองไปหน้าหล่อเหล่าปราศจากเครื่องสำอางโล่งมาล้าคอ แผลงอกและหน้าท้องเป็นลอน จึงพบว่าผ้าเช็ดตัวสีขาวเป็นอารมณ์ขึ้นเดียวติดร่างเขา ขณะที่เธอเหลือเพียงชุดชั้นในสองชิ้น

“โปรด!” จะคว่ำผ้าห่มมาปิดตัวไว้แต่คนเหนือร่างไม่ให้ความร่วมมือ

“อย่างนะ” ชูพร้อมประกายโทสะลุกโชน

“นะพัตนะ” ร่างใหญ่โน้มจูบปิดปากก่อนซุกไซ้ บดคลึง แผดเผาด้วยเพลิงพิศواسทุกตารางนิ้ว

“สวย พัดสวยที่สุด” เนื้อแท้เรืองามพิสุทธิ์ รัชชาติหวานล้ำบริสุทธิ์ ดุจน้ำค้างบนยอดหญ้า กลิ่นกินเท่าไรก็ไม่พอ

“มะ...ไม่เอาโปรด พัดอาย” เสียงร้องห้ามเปล่าประโยชน์ เรียวขาสองข้างถูกจับแยกออกจากกัน ผุดดอกไม้ฝลิบานกลางกายสาวส่งกลิ่นยั่วภรรห่ม ชวนให้ดอมดม

“อ๊ะ...” เข้าใจว่าตนผลักรษะตกดำออกจากส่วนบอบบาง กลับกลายเป็นว่าจิกทั้งเส้นผมเขาด้วยความเสียวช่าน

“พะ...พอก่อนโปรต พัดไม้ไหวแล้ว”

วินาทีที่เอาช่างทั้งตัวมาจุดก็หยุดไม่อยู่ ปวรปรัชญ์เงยหน้า
ผลจากบ่อน้ำหวานที่หลังรินเพื่อจบความปวดปร่าต่ากว่าสะตอี่เสีย

“อ้อ...เจ็บ” อารามผลิผลามบุกตะลุยเข้ามาอย่างเอาใจทำ
คนใต้ร่างน้ำตารีน

“โอ้ ไม่ร้องนะ โปรตจะทำเบาๆ” มือใหญ่ลูบศีรษะ จูบซับน้ำตา
ปลอบประโลม

เขาเริ่มขยับสะโพกพันผ้าเส้นทางคับแคบต่อ พลันน้ำตาพัทธมน
ร่วงเป็นสายบ่งบอกว่าไม่ยินดีสอดประสานหลอมรวมในครั้งนี่ การ
ร่วมรักควรเกิดจากความยินยอมพร้อมใจทั้งสองฝ่าย จึงยอมถอนถอย
ทั้งที่ยังเข้าไปไม่สุดทาง

“ไม่ต้องกลัว โปรตไม่ทำแล้ว” รวบคนตัวเล็กมากอดแนบอก
กระทั้งเธอหายสิ้น ลมหายใจสม่ำเสมอ

“เจ็บอยู่หรือเปล่า”

“ไม่เจ็บแล้ว” ตอบเสียงอู้อี้ ยังไม่กล้ามองหน้าเขา

“ไหน ดูหน่อย”

“โปรต!”

“พีโปรตๆ” เสียงใสแว่วแต่ไกลดังเข้าหูว่างใหญ่ที่นอนคว่ำหน้า
บนเตียง

“ตื่นๆ” ปานนลินถือวิสาสะเปิดประตูห้องเข้ามาพร้อมสมาชิกสี่ขา
อีกตัว

“ลงมือเลยใส่กรอก” ลีนคำเจ้าหมาขาสั้นก็โดดขึ้นเตียง มุดผ้าห่ม
หาเจ้านายอีกคน

“อย่า ไม่เอา ใส่กรอก” ปวรปรัชญ์เบี่ยงหน้าหลบลิ้นขึ้นๆ
ที่พยายามปลุกตน

“ก็ได้ ตื่นแล้ว” เขาดีดตัวลุกนั่ง มือข้างหนึ่งขยี้ผมด้วยความ หงุดหงิด อีกข้างอุ้มหมาไว้

“พี่โปรด แม่ให้มาตามนะ เดี่ยวน้ำวารีกับพี่เพียง พี่พัดจะมากินข้าวเที่ยงด้วย”

ชายหนุ่มตาสว่างทันใด

“โอเค ไม่เกินสิบห้านาทีที่ลงไป” พุดพลางปล่อยไส้กรอกลงพื้น แล้วโดดลงจากเตียงพุ่งเข้าห้องน้ำ

สามสาวพอพานหอบขนมนมเนยกับรอยยิ้มหวานๆ มาเที่ยวบ้านไวยวัจน์ในวันหยุด เพราะเพียงวารีก็มีข้อมูลข่าวสารในวงการบันเทิงมาอัปเดตกับบนลินเสมอ หลังรับประทานอาหารเช้าเสร็จ ปานนลินพาสู่น้ำชาสั้นมาวิ่งเล่นในสวนใกล้ศาลาไทยริมน้ำตามประสา ไม่นึกไม่ฝันว่าจะบังเอิญเห็นพี่ชายตัวดีอาศัยที่เปลอจกหอมแก้มพี่สาวหน้าตาจิ้มลิ้มคนนี้ จึงเป็นที่มาของบทสนทนาพายเรือในอ่าง หาบทสรูปไม่ได้

“เป็นแฟนกันปะเนี่ย”

“เปล่า”

“เป็น”

น้องนุชสุดท้องนั่งขัดสมาธินั่งคั่นกลางระหว่างปวรปรัชญ์กับพัทธมน หันซ้ายหันขวาตามอย่างงุนงง

“ไม่ใช่”

“ใช่”

งทั้งคนทั้งหมา งงจนไส้กรอกข้างๆ ส่งเสียงทำให้หยุดเถียงกัน

“สรูปใช่ ไม่ใช่อะ” เธอเกาศีรษะ

“ไม่”

“ใช่”

“ปีบงไปหมดแล้ว ไปกันดีกว่าไส้กรอก” ครานจะหาคำตอบ

เลยชวนหมาเข้าบ้าน ปล่อยให้พี่ๆ เจรจากันเอง

“เลิกทำอย่างงี้สักทีโปรด” ลับหลังปานนลิน กำปั้นเล็กก็ลอยหวิว มาปะทะต้นแขนแกร่ง

“ดูจริง มานี่เลย” ชายหนุ่มรวบเธอมานั่งตัก กอดรัดแน่นไม่ให้ไปไหน

“ปล่อย ไม่งั้นกัด” แขนขาโดนเก็บหมดแล้วนี่ เหลือแต่พื้นที่ใช้การได้

“กัดดี โปรดจะกัดคืนหัวตัว” กระซิบร้ายกาจประชิดริมฝีปาก

พัทธรมนฮึดฮัด เม้มปากจ้องตาอย่างไม่สบอารมณ์

“ทำไมต้องบอกว่าไม่ใช่แฟน”

“แล้วทำไมต้องบอกว่าใช่”

“โอเค งั้นเป็นแฟนกันนะ” คงเพราะยังไม่ขอมั่ง เธอเลยไม่ตกลงใจ สักที

“ไม่” เธอตอบเสียงดังฟังชัด

คราวนี้เขาเป็นฝ่ายอึ้งกับคำตอบเหนือความคาดหมายบ้าง

“ไม่เป็นได้ไง เข้าไปครึ่งหนึ่งแล้วอะ” เจ้าตัวโวย

“ว้าย โปรด!” ไม่รู้จะปิดหูตัวเองหรือปิดปากเขาก่อนดี

“ก็จริงไหมล่ะ แค่อ้างทำไงถึงได้เป็นแฟนเธอ” กระแสเสียงอ่อนลง ออดอ้อนอยู่ในที

เธอหรือตามองอย่างไม่ไว้ใจ จะมาไม่ไหนอีก

“หรือพัดไม่ชอบโปรด สักนิดก็ไม่ว่า โปรดจะยอมดูแลพัดอยู่ห่างๆ รึนไม่ให้เห็น ไรไม่ให้ตอมเลยอ้อ เดี่ยวผิวซ้าหมด” ฎฎไอบหน้ากับต้นแขน แม่เนื้อนุ่มก่อนลอบจุมพิตไปที่หนึ่ง

“เลิกมารยาได้แล้วโปรด” ทำเสียงแข็ง ดันหน้าเขาออกห่าง

“เธอชอบเค้าบ้างไหม” เงยหน้าประสานสายตาดูตรงๆ พานให้คนตัวเล็กอีกอ้าก พวงแก้มเปลี่ยนเป็นสีชมพู

“คะ...เค้าไม่รู้ว่าเธอชอบเค้าตรงไหน”

“แล้ว?”

“เธอเป็นดารานะ”

วกกลับมาประเด็นนี้่อกแล้ว

“คุณพัทธรณครับ ผมชอบที่่คุณเป็นคนชื่่อๆ ดูม่งมันตั้งใจกับ
สิ่ง่ที่่หวัง น่ารักน่าแกล้งจนอยากพั่ดจูบวันละหลายๆ รอบเลยครับ”

“ระ...รู้แล้ว” คำประกาศใ้ตั้งๆ ทำเอาเขินอายไปไม่เป็น

“เค้าชื่่อแต่ไม่ใ้ได้หมายความว่าโปรดจะหาเคะหาเลยกับเค้าใ้ได้”
เสียงหวานหวัง

“ทำไ้ดี ชื่่อนี้่ให้ไม่ใ้ได้จริงๆ” เขาหัวเราะเอ็นดู

“เป็นแฟนเค้าเถอะนะ สัญญาว่า่จะตั้งใจเรียน ทำงานหาเงิน
มาชุนพั่ด อยากกินอะไรจะพาไปทุกที่่เลย”

“ไม่ต้อขุ่นเค้าหรือก เตียวอ้วนพอดี” สายหน้าปฏิสเฐ

“แปลว่า่ตกลงแล้วหรือ ตกกลงแล้วนะ” ยี้มกว้างเยียงผู้่กำช้ชย
สมันน้อยตกหลุมพรางจนใ้ได้

“คะ...เค้า...” สับสนจนเสียกระบวน โต้กลับไม่ทัน

“ห้ามเปลี่ยนใจ”

“แต่โปรดอย่า่ทำแบบนั้นกับเค้าอีกนะ” ดักทางเขาไว้ก่อน

“แบบไหน” แกล้งตีมันไม่เข้าใจ

“แบบคินนั้น” อายจะตายอยู่แล้ว ให้พั่ดช้ดกว่านี้่คงไม่ไหว

“อ้อ โปรดไม่ทำ...” ปวรปรัชญ์นึ่งดูสีหน้าคนในอ้อมกอดก่อน
พูดต่อ

“ถ้าพั่ดไม่ชอบหรือรู้สีกดี” จงใจเป่าลมหายใจรดใบหูพานให้
ร่างบางเกร็งไปทั้งกาย

“แต่ตอนนี่จูบแฟนคุณน้อยสิครับ นะครับนะ” ส่งสายตา
หวานเชื่อมล่อฝิปากอิมให้คืบคลานมาใกล้...และประหับจุมพิตแสนหวาน

“พะ...พอได้แล้วโปรด” ลุ่มหลงมัวเมาในรสจวบเกือบลืมหิวถ้าไม่มี
สัมผัสหยาบกร้านมาไล่เวียนเคล้นออกอวบแรงๆ จนไล่ตะครุบไม่ทัน
“เอาออกไปก่อน” กำข้อมือหนาแน่น
“หือ” แสร้งตาใสไม่รู้เรื่อง
“ยังอีก”
“แฟนแค่นี้มันหึงทั้งตัวเลย ขออยู่อย่างนี้แบบ”
ชายหนุ่มหลับตาพริ้ม อิมอกอิมใจกับสถานะใหม่ พระเอกขึ้นแท่น
คือมาया แฟนเธอสีหน้าของจริง

3

โปรดหลงรัก

พัทธมนชดด้วบนเตียงนุ่มจ้องพี่สาวที่กำลังง่วนลองชุดหน้ากระจกตาแป๋ว ไม่ว่าจะมองมุมไหนเพียงวรุณก็ดูสวยสะพรั่งสมเป็นความภาคภูมิใจของแม่ผู้ส่งต่อความฝันวัยสาวให้ลูกสาวคนโต ทั้งยังเป็นต้นแบบทุกด้านของเธอแม้อายุห่างกันเพียงสามปี มีปัญหาอะไรมักวิ่งหาพี่ก่อนแม่เสมอ รวมถึงครั้งนี้ด้วย

“หือ นายโปรดเนี่ยนะ”

“อื้อ”

“แล้วพัดตอบไปว่าไง”

“พัดว่าลองศึกษากันดูก็ไม่เสียหาย”

“เลยจะมาถามพี่ว่าเขาเป็นคนยังไงนะเธอ”

เพียงวรุณอมยิ้ม มือยังสาละวนกับชุดฟิตติ้งที่ทางกองส่งมาให้ลองก่อน

“อื้อ พี่เพียงว่าไง”

ดาราสาวขมวดคิ้วใช้ความคิดก่อนเอ่ยตามมุ่มมองตน

“เขาก็มีความรับผิดชอบในการทำงานดิเนะถ้าเทียบกับคน
วัยเดียวกัน พอถามก็บอกเรียนไม่เก่งเหมือนพี่ชายฝาแฝดเลย
ต้องขยัน เดี่ยวอย่าไม่ยกมรดกให้” พูดจบก็หัวเราะคิกคักกันสองคน

“จริง ลายมือยิ่งกว่าพี่น้าย สงสารคนอ่านสุดๆ” เธอสำทับ

“แล้วเคยมีแฟนมาบ้างเปล่า” คนเป็นน้องถามต่อ

“อืม พี่ก็ไม่แน่ใจ แต่ไม่เคยเห็นนะ คงมีชอบคนนั้นคนนี้บ้าง
ตามประสาวัยรุ่นแหละมั้ง”

“เขาบอกพูดว่าไม่เคยมี ไม่รู้เชื่อได้หรือเปล่า”

น้ำเสียงไม่แน่ใจเรียกให้ร่างสมส่วนทอดกายลงข้างน้องสาว

“ก็ชอบเขาไปแล้วนี่นา...” เพียงวรรคยืมแซว

“ลองเปิดใจดู”

๓๗ ฤดูกาลสอปลายภาคผ่านพ้นไปท่ามกลางความมึนเมาของ
ปวรปรัชญ์ที่หอร่างหนักอึ้งเดินลากเท้าไปหามารดาในห้องนอนใหญ่
หนึ่งสัปดาห์ที่ผ่านมาสมองเขาไม่ประมวผลต้วหนึ่งสือยึกยือใดๆ
จนต้องส่งกระดาษคำตอบเปล่า ทุกคนในครอบครัวเข้าใจดีว่าดารา
หน้าใหม่เพิ่งเข้าวงการได้เข้าเรียนบ้าง ชาติเรียนบ้าง มีความรู้ไว้ๆ แหว่งๆ
ตามเพื่อนไม่ทัน ย่อมไม่คาดหวังให้ผ่านฉลุย สอบตกก็ลงเรียนใหม่
จบช้าหน่อยไม่เป็นไร ขอให้เอาตัวรอดได้เป็นพอ

“แม่ฮะ” ชายหนุ่มนั่งลงบนโซฟาใหญ่ก่อนโผกอดแม่อย่าง
ออกอ้ออัน

“อ้าวโปรด กลับมาแล้วเธอลูก กินข้าวมายังจ๊ะ” นลินกอดตอบ
หอมแก้มซ้ายขวา

“กินมาแล้วฮะ วันนี้โปรดสอบวันสุดท้าย”

“เป็นไง ทำได้ไหมฮิ”

“ไม่ได้ครับ” เขาทิ้งตัวนอนตักแม่อย่างอ่อนล้า

“ไม่เป็นไร แม่รู้ว่าเทอมนี้โปรดงานเยอะ” นลินลูบผมลูกด้วยความรักใคร่ ขณะที่ภีมบุษรูปร่างสูงวัยกลางคนพร้อมลูกสาวคนเล็กเปิดประตูเข้ามาพอดี

“อ้าว สองแม่ลูกมานอนอ่อนกันอะไรกันตรงนี้”

“โปรดเพิ่งสอบเสร็จจะคะ”

“ป่าตัวส่งคิวงานช่วงปิดเทอมมาให้รียังล่ะลูก” พ่อเขยีนกอดอก ฟิงสะโพกกับขอบโตะทำงาน อาร์ตีเป็นคนรับงานก็จริง แต่นายใหญ่จะนำไปปรึกษาคุณหญิงย่าผู้ตัดสินใจขั้นสุดท้ายก่อนเสมอ

“ส่งมาละฮะ มีมินิซีรีส์หกตอนนางคนเดียว”

“วายใหม่ วายใหม่” ปานนลินทำเสียงลั่นพลางทิ้งตัวนั่งทับร่างสูงใหญ่ของพี่ชาย

“ไอ้ย วายปวงอะดิ”

“หีย ออยากจิ้นคู่พี่โปรดบ้างจิง”

ภีมกับนลินแลกเปลี่ยนสายตางุนงงกับศัพท์วัยรุ่นของลูก

“โธ่ พ่อ ก็วายไงคะ” ลูกสาวคนเล็กอธิบายซึ่งไม่ได้กระจ่างขึ้นเท่าใดนัก

“วายปวงแบบพี่โปรดว่านะหรือลูก”

“พ่ออย่าไปเชื่อพี่โปรด วายหมายถึงตัวละครพระนางเป็นผู้ชายทั้งคู่คะ”

“ชายคู่ชายหรือ แล้วทำไมไม่คู่หญิงล่ะ” พ่อลูกสี่หน้าหัวคิ้วขมวดเหมือนกำลังแก้สมการลิบชั้น ตามเด็กสมัยนี้ไม่ทัน

“มันก็... ได้อรรถรสคนละแบบไงคะ”

“เดี๋ยวหอะ แอบอ่านตอนที่ได้อรรถรสสุดๆ แล้วใช้ใหม่เนี่ย” ปวรปรัชญ์จับไต่ได้ บีบแก้มน้องด้วยความมันเขี้ยว

“ซูว์ พี่โปรดอะ!” ปานนลินรีบปิดปากเขาไว้ก่อนความลับจะรั่วไหลถึงพ่อแม่ ทว่าคนขี้แก้งกลับพลิกตัวลูกนั่งแล้วแบกเด็กเสบขึ้นหลัง

ก้าวเร็วๆ ออกจากห้องเรียกเสียงกรี๊ดกร๊าดหวาดเสียวพอประมาณ

“เบาๆ นะลูก” นลินส่ายหน้ามองตาม

“ไม่ต้องห่วงหรอก ห่วงพี่ดีกว่า นั่งทำงานทั้งวันปวดหลังปวดเอว
ไปหมดแล้วค่ะ” ร่างสูงใหญ่ของสามีนอนหนุนตักแทนลูกชาย

“ปวดหรือคะ บั่วนวดให้ไหม”

“นวดครับ” ชุกหน้าห้องเธออย่างอดอั้น ปล่อยลูกสองคน
หยอกกันเจี๊ยวจ๊าว

ปวรปรัชญ์ปล่อยปานนลินลงเตียงตนก่อนนอนกายทิ้งน้ำหนัก
นอนทับ

“พี่โปรดลูกๆ ะ” น้องสาวร้องอู้อี้

“กำลังสบายเลย”

“ป๊อบจะฟ้องพี่พ่ด”

“อือฮี้” เขาแสรังไม่เดือดร้อน

“จะฟ้องแม่ว่าพี่โปรดแอบจูบพี่พ่ด ป๊อบเห็นนะ”

“ทำไมต้องมาเห็นตอนลึบแปดบวกตลอดอะเรา” เขายอมลุกขึ้น
นั่งขอบเตียง

“ละตัวเองไม่ลึบแปดบวกตอนไหนอะ” น้องสาวพุงตัวลูกนั่ง
กอดอก เข็ดหน้าถาม

“ไม่เถียงดีกว่า มีนัดกินหมูกระทะฉลองสอบเสร็จกับพ่ด” เขาลุก
ไปหยิบกระเป๋าใส่ตากับกุญแจรถเตรียมออกไปข้างนอก

“ไอ้โฮ คุณชายโปรดกินหมูกระทะ” เธอทำตาโตเพราะรู้ว่าพี่ไม่ชอบ
เอาเสียเลย

“ใครบอกพี่จะกิน ไปย่างให้พ่ดกินต่างหาก”

“เป็นเอามาก” ปานนลินลอกตา

และก็เป็นดังคาด ปวรปรัชญ์นั่งย่างหมูกระทะป้อนพัทธรณ์ได้
ไม่นาน แผ่นหลังก็ชุ่มโชกไปด้วยเหงื่อ ผิวหน้าแดงหน้าก้ำเพราะควัน

โอจนเธออดสงสารไม่ได้ กินไม่อิ่มก็ต้องขอตัวกลับก่อนที่เขาจะสุกคาเตา

“ขอโทษนะ เค้าไม่รู้ว่าจะโปรดกินหมูกระทะไม่ได้” สาละวนซบเหงื่อตามใบหน้าให้หลังขึ้นมา นั่งบนรถแล้วทั้งคู่

“ไม่เชิงว่ากินไม่ได้ เค้าแค่ไม่ชอบน้ำจิ้มเผ็ดๆ” คนตอบทำเสียงอ่อน

“แล้วตอนนี้หิวไหม กินอะไรมาหรือยัง” เขาไม่ได้กินกับเธอสักคำ

“หิวมากครับ พัดไปกินข้าวต้มด้วยกันนะ”

“ได้เลย” เธอยิ้มบาง เก็บมือกลับไปให้เขาออกรถ

หญิงสาวเข้าใจว่าดารานุ่มอยากกินข้าวต้มก๊วยร้านดังที่จุดหมายกลับเป็นห้องพักส่วนตัวที่โรงแรม ทันทีที่ผลักประตูเข้ามาในห้องก็มีข้าวต้มกึ่งหอมฉุยย้วนน้ำลายกับข้าวต้มมัดของหวานตั้งรออยู่ราวกับรู้ล่วงหน้าว่าเจ้าของห้องจะปรากฏตัวเวลาใด ปวรปรัชญ์ลงมือรับประทานอย่างเอร็ดอร่อย ไม่อนาทรกับสีหน้ายุ่งยากใจของผู้ร่วมโต๊ะ

“เค้านึกว่าโปรดจะไปกินที่ร้านเสียวอีก”

“นี่ก็ร้านเหมือนกัน” ให้เธอช่วยแกะห่อใบตองแล้วป้อนข้าวต้มมัดเข้าปาก

“แม่เค้าให้กลับไม่เกินห้าทุ่ม” รู้สึกร้อนๆ หนาวๆ กับอาการเอื่อระเหยของคนที่รับปากว่าจะไปส่งถึงบ้าน นี่ก็ไปสามทุ่มกว่าแล้ว คุณชายโปรดยังละเลียดกินทีละช้อน ไซ้ว่าไม่รู้จุดประสงค์ที่เขากักตัวเธอไว้ในนี้เสียหน่อย

“อือฮี้ ไปส่งแน่นอน”

พัทมมทำหน้าที่เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง

“พัด ปิดเทอมไปเที่ยวทะเลกันไหม” อ้าปากรอเธอป้อนคำต่อไป

“โปรดว่างเธอ”

“ไม่ว่างแต่หาเวลาให้ได้” ตอบขณะข้าวต้มมัดเต็มปาก กลืนหมดถึงพูดต่อ

“เค้ามีถ่ายมินิซีรีส์หกตอน คงไม่ได้มาหาพุดบ่อยๆ”

“อ้อ” เธอพยักหน้ารับทราบ

“ลืมบอก...ว่ามีเลิฟซีนด้วย” ยื่นหน้ามาใกล้รูปดูปฏิบัติการ

“โปรดเป็นพระเอกเหรอ” เขาจับบทตัวประกอบจอมแสบชิง

ไม่ก็พระรองมาตลอด ไม่เคยต้องเข้าฉากถึงเนื้อถึงตัวมาก่อน

“อือฮี้” สีหน้าภูมิใจกับความสำเร็จอีกขั้นของตนนิดๆ

“แล้วนางเอกเป็นใคร”

“เป็นน้องใหม่ชื่อฟ้าอันดา อ่อนกว่าเราปีหนึ่งมั้ง”

“เค้าควรหึงไหม” กอดอกหรีตาถาม

“ควร อยากให้พุดหึง” เขามยิ้ม

“ต้องดูว่าเลิฟซีนระดับไหน แล้วที่สำคัญโปรดนอกบทหรือเปล่า”

ตอบเสียงต่ำให้ดูน่าเกรงขาม

“เค้ายังไม่ได้อ่านบทเลยไม่รู้ระดับไหน แต่สาบานได้เค้าไม่เคย
นอกบทสักครั้ง” ชายหนุ่มชูสามนิ้วประกอบ

“โอเค เค้าเชื่อโปรด แต่หมดคำนี้ไปส่งเค้าได้แล้ว” เธอใช้ส้อม
จิ้มข้าวต้มมัดคำสุดท้ายเข้าปากเขา

“อือฮี้ ขออาบน้ำก่อนได้ไหม หัวเหม็นอะ”

เห็นใหม่ละ ลีลาน้อยเสียที่ไหน พัทธมนสายหน้าระอา ครั้นฟัง
คำอิดเอื้อนอีก

สักพักร่างสูงก็เดินกลับมาที่ห้องนั่งเล่นในชุดลาลองพร้อมยื่น
ผ้าเช็ดผมให้แม่มีตราयरเปาผมสะดวกใช้งานตามมาตรฐานโรงแรมหรู
อยู่แล้ว แต่เลือกนั่งลงบนพื้นพรมหน้าโซฟา รอการปรนนิบัติเล็กๆ น้อยๆ
จากเธอ

“คะ คุณชาย” นักศึกษาสาวแยกเขี้ยว

“สรุปพุดจะไปทะเลกับเค้าไหม”

“ไปเข้าเย็นกลับแม่ น่าจะอนุญาตแหละ”

“อ้อ จะสนุกอะไร พ่อโปรตมีคอนโดฯ ที่หัวหิน เคยพาแม่ไป
ครั้งเดียวมั้งนะ เราต้องใช้ให้คุ้มสิ”

“ใช้ทำอะไรยะ” ออกแรงขี้ผมตกดำด้วยความมั่นใจ

“ดูซีรีส์ เล่นบอร์ดเกมไป คิดไปถึงไหนครับ” เขาหัวเราะร่วน

“ก็โปรตทำให้เค้าคิดนี่” วางผ้าผืนเล็กเมื่อเห็นว่าผมหมดดีแล้ว

“อ้อ ก็ยอมรับว่าคิด” หันกายมาหา คางเกยตัก สองแขนวาง
ข้างสะโพกกักเธอไว้กล้วยๆ

“หยุดคิดเลย” รีบปิดริมฝีปากแดงสดไว้ รู้ว่าต่อจากนี้จะเกิด
อะไรขึ้น แต่ข้อมือบางกลับถูกคนหน้ามินรวบไว้ด้วยมือเดียวก่อนผลัก
ลงนอนหงาย ระดมจูบทั่วใบหน้า หยอกเย้าคลุกเคล้าด้วยลมหายใจอุ่นๆ

“พอแล้วโปรต ไม่เห็นสักวันได้ไหม” พัทธมนยันหน้าท้องที่เต็ม
ไปด้วยมัดกล้ามเนื้อไว้

“ไม่ได้ครับ” เงยหน้าจ้องเธอตาพราวแล้วยึดตัวมากระชับข้างหู

“จะซ้อมบกับพั๊ด” ลอบขบไบหูเบาๆ ส่งเสียงหัวเราะร้ายกาจ
ในลำคอ

“ไม่ให้ซ้อม!” เธอหัดคอหนี พยายามบิดข้อมือออก

“ไปเที่ยวทะเลด้วยกันนะ” ตราบใดที่ไม่ตอบตกลงก็จะไม่ปล่อย
กลับง่ายๆ

“พั๊ดต้องขอแม่ก่อน” หญิงสาวขบริมฝีปาก ตอบเบ่งรับเบ่งสู้

“โอเค โปรตจะรอ” ชายหนุ่มย้ายมานั่งข้างเธอบนโซฟา

“แต่ตอนนี้อยากอดคุณไว้หน่อย สามเดือนข้างหน้าเค้าคงยุ่งมาก”
อ้าแขนรอเธอโผเข้ามา

“เค้าตัวเหม็น หัวก็เหม็น เธออาบน้ำแล้วด้วย” พัทธมนก้มดม
ตัวเอง

“มาเถอะ ขอให้เป็นที่กลืนบนตัวเธอ เค้าชอบหมด”

เธอส่ายหน้าบอกว่าไม่ใช่ความคิดที่ดีนัก แต่เขาก็กลับรวบร่างบาง

ไปกอดเอง

“ไหน ใครเหม็น” ปวรปรัชญ์หอมแก้มสองข้างพอดีใหญ่

“โปรดไม่เอา แค้เหม็นจริงๆ” คนตัวเล็กเบือนหน้ามุดอกเขา

“งั้นพัดหอมแค้แทน แค้จะได้ไม่เหม็นไง”

“ลูกไม้เยอะจ้งปวรปรัชญ์ หอมแล้วเธอต้องไปส่งแค้นะ” เธอเริ่ม
หน้างำ

“น้ำวารีถือไม้เรียวรอแล้วไซ้ใหม่” นีวเรียวลูบแก้มนุ่ม

“อ้อ ฟาดโปรดนะไม่ใช่ฟาดแค้”

“ยอม” เขาทำแก้มบองบอกให้หอมได้แล้ว ทหญิงสาวจึงแนบ
ริมฝีปากอุ่นกับผิวขาวใสทั้งสองข้าง สัมผัสหนักแน่นจริงใจสร้อยยิ้ม
จากปากถึงตา เคลิบเคลิ้มจนอยากยืดเวลาออกไปให้นานกว่านี้

“อยู่ต่อได้ไหม โดนลงหวายหลังลายก็ยอม”

๖ เธอก็ไม่รู้ว่ามีนลงเอยแบบนี้ได้ไง

อาจเริ่มจากความเหงาช่วงปิดเทอมที่ไม่ได้เจอหน้ากัน ทำได้เพียง
วิดีโอคอลผ่านจอ ไม่ได้สัมผัส พุดคุยใกล้ชิดเพราะปวรปรัชญ์ปลีกตัว
มาหาไม่ได้ ส่งผลให้อารมณ์เปล่าเปลี่ยวโหวงเหวงพอกพูนทบทวี
เหมือนหิมะก้อนเล็กกลิ้งลงเนิน กวาดเอาหิมะบนพื้นมารวมกลายเป็น
ก้อนใหญ่

เธอตั้งตารอเจอหน้า รอไปเที่ยวทะเลด้วยกัน ทำถึงขนาด
อ้อนวอนเพียงวารีทุกวิถีทางกระทั่งปดว่าปานนลินน้องสาวเขาไปด้วย
แม่ถึงอนุญาต หากทุกอย่างกลับล้มไม่เป็นท่า คำว่าแล้วจะหาเวลาให้
ไม่มีจริง ผู้จัดการส่วนตัวเขาตัดสินใจรับงานฟรีเซนต์เตอร์โฆษณาเพิ่ม
ทำนองว่าน้ำขึ้นให้รีบตัก ทำให้ตารางแต่ละวันอัดแน่นด้วยคิวงาน
คิวงานและคิวงาน

กว่าจะถึงคิวเธอก็วันนี้

วันที่เฝ้ารอ วันที่เธอแต่งตัวอย่างพิถีพิถันออกจากบ้านมาตามนัด ที่ภัตตาคารหรู พลันเห็นใบหน้าหล่อเหลาปานรูปสลักประดับรอยยิ้มกว้างนั่งไขว่ห้างรออยู่จึงแสวงเงื้อง่างตรงไปหาอย่างไว้ตัว กลบเกลื่อนความจริงที่ว่าใจโผหาเขาตั้งแต่หน้าประตูก่อนที่สะพานงั่งแก้อีข้าง ดาราหนุ่ม พร้อมจะพรั่งพรูถ้อยคำที่อัดแน่นอยู่ภายใน ถ้ายทอดความคิดคำนึงช่วงที่ห่างหายทว่ากลับต้องรีบกลืนลงคอ ปวรปรัชญ์ไม่ได้มาคนเดียว!

ผู้หญิงคนนี้เป็นใคร พัทธมนส่งสายตาคม

“น้องฟ้า ฟ้าอันดา นางเอกของโปรดไง” แนะนำราวกับเธออยากรู้จักกันแหละ!

และอาจเป็นเพราะเหตุนี้ก็ได้ที่ทำให้อาหารกร่อย เธอเลยทำตัวงี่เง่าและเราก็ทะเลาะกัน งามหนอยเถอะ ใครจะยอมให้แฟนไปส่งผู้หญิงอื่น ซีดเส้นใต้คำว่า คนอื่น ทำสิบลั่น เพราะฉะนั้นนายโปรดไม่มีสิทธิ์โกรธ โอเค หลังจากนั้นอาจเป็นความผิดเธอก็ได้...แต่แค่ส่วนหนึ่งนะ เขาเริ่มพูดจาไม่เข้าหู ชม คนอื่น ต่อหน้าเธอ เขียวเก็บเสรีภาพในการพูดตามหลักสากลโลกไว้ใช้ในโลกหน้าเถอะ ตราบดีที่ยังมีเธอเป็นแฟนในโลกนี้

อย่างไรก็ตาม ภูเขาไฟจะไม่ปะทุเลยถ้าเขาให้เหตุผลดีๆ ว่าทำไมต้องหนี คนอื่น มากินข้าวด้วย

“เราต้องสนิทสนมกันไว้เพื่อการต่อบทไง”

สนิทกับนางสนมนะสิ! เธอโวยวายใส่ เขาจึงพามาปรับความเข้าใจที่โรงแรม

การทู่เมียงไต่ระดับความเผ็ดร้อนทะเลปรอทโดยไม่มีใครลดราวาตอก โมหะโทสะบังตามลักดันให้พัทธรณ์ทำสิ่งที่ไม่คาดคิด ฟ้อนเล็บตะกุกยาล่าคอหนา เดชะบุญปวรปรัชญ์เบี่ยงตัวหลบทันจึงไรร้อยซิดชวน และตอนนั้นแหละที่เขาแสดงความเก๋ียวกราดกับเธอ...

บนเตียง

ยังยืนยันว่าไม่รู้จักจริงๆ ว่าลงเอยแบบนี้ได้ไง

เขาบดขยี้ริมฝีปากเธอแทบแหลกด้วยทิวี่ ฟอนเฟ่นอกอวบ บิบเคลิ้มสะโพกผายอย่างยามใจขณะที่อารมณ์น้อยใจล้นปรี่ของเธอก็สั่งให้ไตกลับด้วยการดูดดึงเร็ววลิ้นร้อน ฉีกทิ้งเสื้อผ้าบนกายแกร่ง ระบายความเดือดดาล หารู้ไม่ว่าจะนำไปสู่การฟาดฟันตัวต่อตัวที่อยากลืมนี่ก็ลืมไม่ลง

จวบจนร่างขาวบางราวไข่มุกโดนปอกเปลือกนั้นแหละ เธอถึงได้เปล่งคำแรกออกมา

“อ้อ โปรด” บิดเร้าเพราะความอุ่นชื้นกลางกายโจมตี

“ดีไหมพุด”

“ดี ดีมากเลย” สาบานนั่นเสียงเธอ?

“ให้โปรดนะ” เขาหยัดกายขึ้นถาม มือควานหาบางอย่างในลิ้นชัก

หัวเตียง

“มะ ไม่เอา” ให้ตายเถอะ เธอปฏิเสธหรือแว้ววอนให้สานต่อกันแน่

“เอาสิ จะเอาแล้ว” ตอบเสียงแหบพร่า

การเติมเต็มคราแรกเกิดขึ้นพร้อมเสียงกรี๊ดร้องตกใจระคนเจ็บตึง ผลิผลามเข้ามาไม่ให้สัญญาณกันบ้างเลย คนใต้ร่างนี้วหน้า น้ำตารันนึ่กอยากผลักเขาออก

“ขอโทษครับ ไม่เจ็บแล้ว” จูบซับน้ำตาให้และจากนั้นทุกอย่างก็ดำเนินไปตามครรลองของมัน

ปวารปรัชญ์นอนตะแคงจ้องเธอไม่กระดิกมาหลายนาที่พลอยให้ซึกอึดอัด ไม่รู้จะวางหน้าวางตัวอย่างไรเมื่อลงเอยรวมร่างกันแบบนี้แล้ว เธอทუნหันลงไม่ลงมือกับเขาก่อนตัดภาพมาที่เราจูบพัดนิ้วเนียนกันอย่างไม่มีใครยอมใคร ความทรงจำน่าอายขยอ้นเป็นฉากๆ ตอกย้ำว่ามันเกิดขึ้นจริง

“คือ...” ทั้งสองเอ่ยขึ้นพร้อมกัน

“หือ” เขาให้เธอพูดก่อน

“พัด...ร้อน”

“โอเค” เขายึดตัวหยาบรีโมตแอร์ลดอุณหภูมิแล้วนอนลงตามเดิม

“เราดีกันหรือยัง”

“มั้ง”

“ให้ข้อมือกรอบไหม”

“มะ...ไม่ต้องแล้ว”

ชายหนุ่มหยุดกายขึ้นคร่อม โนม้กระชับข้างหู

“เอาเถอะ”

ก่อนหน้า...

ปวรปรัชญ์พยักหน้าหงิกๆ อย่างตั้งใจขณะฟังผู้กำกับย่อสิ่งที่ต้องการเห็นในฉาก รวมถึงการถ่ายทอดฉากปกิริยาและอารมณ์อันละเอียดอ่อนของมนุษย์ สำหรับดารา แม้อ่านบททำความเข้าใจมาล่วงหน้าก็ยังคงต้องนำเสนอให้ตรงใจ ตรงประเด็นและตรงวิสัยทัศน์ของผู้กำกับอยู่ดี

มินิซีรีส์คืบหน้าไปเยอะหลังมุ่งมั่นถ่ายทำมาตลอดปิดเทอมแน่นอนว่าด้วยความเป็นมือใหม่เขาย่อมมีความ ‘แข็ง’ อยู่บ้าง ปวรปรัชญ์ทราบดีว่าทักษะในการทำงานเพิ่มพูนได้ด้วยประสบการณ์และการเรียนรู้ จึงใส่ใจรายละเอียดเป็นพิเศษ

“มึงเข้าใจปะว่าเวลาผู้หญิงโมโหหึง เลือดขึ้นหน้านะต้องปากไม่ตรงกับใจ สะบัดสะบิ้งใส่ พอน้องฟ้าเดินมาทางนี้นะ เราเอาตัวขวางไว้ เขาผล็อกก แกล้งเซ เรากระซอกแขนกลับมา สีหน้าไม่แข็งไม่อ่อนเกินไป สื่ออารมณ์แต่ไม่สื่อความคิด ยั่วให้ลงมือก่อน”

“โอเคครับ”

“ข้อมือก่อนรอบหนึ่ง” ผู้กำกับรับบทนางเอกเอง

ต้องขอบคุณมันี่ส่องอันชาญฉลาดด้านสานต่อจินตนาการ
กระเจิดกระเจิงได้ดีนัก พอเลิกกองจึงทำที่ชวนนางเอกรุ่นน้องไปกินข้าว
กับตนและแฟนสาวโดยอ้างว่าเธอเป็นแฟนคลับของฟ้าอันดา อยากเจอ
ตัวจริงสักครั้ง ดาราใหม่แกะกล่องตอบตกลงอย่างง่ายดายเพราะอยู่
ในช่วงขยายฐานแฟนคลับ เซอร์วิสได้แทบทุกสิ่งอย่าง

เชื่อว่าเขามั่นใจกับแผนยั่วให้หึงนี้่้นักหรรอก พัดอาจจะหึงสะบัดหน้า
กลับบ้านทันทีที่เห็นเขานั่งคุยกับฟ้าอันดา ไม่ฟังอีร่ำคำอ้อมเลยก็เป็นได้
นับว่าผิดแผนอย่างแรง แต่เขาไม่มีอะไรจะเสียนอกจากเสียตัวนี่นา
ลองวัดใจกันดูสักตั้ง ‘พัดจำ โปรดหิวตาย หิวพัดจะตายอยู่แล้ว’

ยอมรับว่าตั้งใจ

ทักษะการแสดงบวกหน้าหนาเข้าไว้ก็ประสบความสำเร็จอย่าง
งดงาม แม่ลูกไก่ในกำมือตัวน้อยนอนหลับตาพริ้มไม่รู้เรื่องรู้ราว
โดนจับกินสินธุทีหมดแรงผิดกับตอนนางทรงเล็บใส่ลิบลิบ พัดควร
ฟังระวังไว้...หรือไม่ต้องระวังดีกว่า คนชื่อย่อมตกเป็นเหยื่อของคนเห็น
วันยังค่ำ

ความงุ่นง่านรบกวนจิตใจเขาตลอดช่วงที่ห่างกัน ด้วยภาระหน้าที่
ผูกพัน อยากเจอก็เจอไม่ได้ ตกตึกที่ไรหลับตาลงก็เห็นแต่หน้าเธอ...
หน้าอกเธอด้วย โอเค ส่วนนี้เขาผิดที่ไม่เป็นสุภาพบุรุษ แต่ถามหน่อย
เหอะ เอี้ยก้วยกับนักพรตชั่วใครได้กินอาจารย์อาแสนสวย⁵ อีกอย่าง
เราเป็นแฟนกันสักวันมันก็ต้องเกิด แค่แรงให้เร็วขึ้นเท่านั้นเอง

ใจเขาเกือบหยุดเต้น คิดว่าแผนแตกจบเห่แน่ ตอนพัดหน้างอ
ทำเหมือนไม่อยากรู้จักฟ้าอันดา ต้องขอบคุณมันี่ส่องตัวเองอีกครั้ง
ที่ลั่นเป็นปลาไหลในสถานการณ์คับขัน นางเอกรุ่นน้องเข้าใจว่าพัดเกร็ง
เมื่อได้เจอดารานี้ในดวงใจตัวเป็นๆ แต่เขานี้่ลีเกร็งกว่า หายใจไม่ทั่วห้อง
กลัวพัดเผยไต่ว่าไม่รู้จักฟ้าอันดาสักนิด

⁵ ตัวละครจาก มังกรหยก บทประพันธ์อมตะของ กิมย้ง

ปฏิบัติการสูมไฟใส่กองเพลิงยั่วให้หิ่งเริ่มต้นขึ้น ชมก็แล้ว
ตักอาหารให้ฟ้าอันดาก็แล้ว แต่พัดก็ยังไม่มาก หนึ่งจนเขาได้หิงายการ์ด
ไปส่งบุคคลที่สาม เธอถึงได้ระเบิดลัทธิ และระเบิดที่นั่นแหละเขาเกือบ
แหลกเป็นจุณ

พัทธมนผลึกเขาลงเตียงก่อน ตามบทผลึกอกแกลิ่งเซ เป๊ะแล้ว
หนึ่ง เปิดโอกาสให้เข้าคลุกวงในอย่างง่ายตาย เราจับพัดนิ้วเนี่ยอย่าง
ไม่มีใครยอมใคร ตรงกับฉากในฝันอีกหนึ่ง ขอละไว้ในฐานที่เข้าใจ
ละกันว่าฝันอะไร เธอร้อนแรง เขารุ่มร้อน รีบร้อนไปหน่อยเลยทำ
เธอเจ็บ หลังจากนั้นก็จูดจูดจูด

เปรียบเสมือนลิ้มลองผลไม้ไม่ต้องห้ามคำแรกนั้นช่างหอมหวาน
ยั่วชวนชวนกัดกินคำแล้วคำเล่าอย่างอดใจไม่ไหวจนผลอฝากรอย
สีชมพูเข้มไว้ทั่วตัว จบศึกครานี้ปวรปรัชญ์ขอยกจกการระนักรพรตชั่ว
เป็นอาจารย์

“อือ...” เธอตรง ขยับตัวตื่น

ชายหนุ่มตั้งแขนค้ำศีรษะ มองอย่างเอ็นดู

“ก็โง่งแล้ว” คนเพิ่งตื่นถาม

“หุ่่มกว่าๆ”

“พัดหิวน้ำหิวข้าวจัง” รู้สึกคอแห้ง กระเพาะเบาโหวง

“รับบุญซาครับ” ร่างใหญ่หอมแก้มเธอครึ่งหนึ่งก่อนลุกไปเท
น้ำดื่มมาให้ในสภาพล่อนจ้อน

พัทธมนไม่มีเสียงท้วง เพราะเขานั้นแหละ ทำเธอกรีดร้องเจ็บคอ
ไปหมด

“มาแล้วครับ” เขานั่งขอบเตียง ยื่นแก้วน้ำให้

“พุดอยากกินไร โปรดจะได้สั่งขึ้นมา”

เธอชดน้ำอึกๆ แก้วกระหายก่อนตอบ “เอาอะไรก็ได้”

“อะไรก็ได้ตั้งกินโปรดต่อใหม่ละ” ใช้นิ้วชี้ตักน้ำและมอมปากให้

“อ้อ ะ...เราจะคุยเรื่องนี้หลังกินข้าวเสร็จ” พุดไม่หนักแน่น
 อย่างเป็นใจคิดเพราะดันเหลือบไปเห็นอุปกรณ์ป้องกันกระจัดกระจายอยู่
 บนพื้นสองสามชิ้น

“อ้ออ้อ”

“โปรดหันไปก่อน เค้าจะเข้าห้องน้ำ” เธอมีเพียงผ้าคลุมปกปิด
 ร่างกาย

เขาหัวเราะเบาๆ แล้วลุกไปหยิบผ้าเช็ดตัวพันเอวสอบและอีกผืน
 ยื่นให้คนบนเตียง

พิทมณอาบน้ำเรียบร้อยแล้วก็มีมือรับประทานอาหารโดยไม่รอ
 ปวรปรัชญ์ที่สวมบ็อกเซอร์ตัวเดียว ก้มๆ เงยๆ เก็บกวาดสมรรถภูมิ
 ให้กลับมามีในสภาพดูได้ ผ้าผ่อนหอมอนต่างๆ กระจุกขนาดนั้น กระจุก
 ชุดเดรสที่อุตสาหกรรมแต่งสวยเพื่อเขาก็โดนทิ้งจนชิบขาดจึงต้องยืมเสื้อยืด
 ใส่พลงๆ

“พั๊ดจ๋า กินไม่รอเค้าเลยนะ” เขาตะโกนข้ามห้อง

“เค้าหิวอะ” หญิงสาวส่งตาชุ่น มือที่แยงที่กัดตาการก็กินได้ไม่กี่คำ

“กินด้วยๆ” ทั้งปลอกหอมอนในมือ ปริมาณที่โต๊ะอาหาร

“ทอดมันกุ้งอร่อย” ล้อมจิ้มป้อนเธอ

“อืม อร่อยจริงด้วย” อาหารเลิศรสจากครัวโรงแรมหรูทำให้รื่นรมย์
 ขึ้นมาทันตา

“อร่อยก็กินเยอะๆ พั๊ดผอมไปรู้ไหม” สายตาพิจารณากวาดมอง
 ทั่วร่างจึงยกมือขึ้นบ้งกอย่างระวังตัว

“อ้อ ตรงนั้นเต็มไม้เต็มมือดีแล้ว ชอบมากครับ”

“โปรดทะเล้ง!” บิดต้นแขนแรงๆ

“ผู้ชายที่ไม่ทะเล้งก็มีแต่ทารกแรกเกิดอะพั๊ด” ตักข้าวผัดปุกินต่อ
 หน้าตาเฉย

และเป็นอีกครั้งที่เธอไม่รู้ว่าจะแยกแบบนี้ได้ไง

เริ่มจากนั่งเปิดใจคุยกันบนโซฟาถึงประสบการณ์ที่เพิ่งผ่านพ้น เธอบอกไม่ตั้งใจ เขาบอกเสียตัวให้เธอแล้วต้องรับผิดชอบพร้อมโชว์ รอยข่วนตรงสีข้างให้ดู ไม่ยุติธรรมสักนิด เธอก็ได้รอยห้อเลือดตรง ต้นขาด้านในเหมือนกัน หากจู่ๆ เขาก็รวบเธอไปนั่งตัก ลูบไล้ร่อนนั้ นคล้ายปลอบประโลม...กระทั่งเราประจันหน้าตัวต่อตัวอีกครั้ง

“โปรดคุยกันก่อน” หญิงสาวหอบกระเส้า เหลือบราติตตัวขึ้นเดียว

“อือ พังอยู่” ทว่าไบหนักกลับคลุกเคล้าอ้อมอย่างทิวระหยา

“หยุด โปรตต้องหยุดเดี๋ยวนี้” เธอรวบรวมแรงเฮือกสุดท้าย ดันไหล่เธอออก

ปวรปรัชญ์ถอนหายใจ ยอมเมยหน้าขึ้น

“หยุดก็หยุด งดงามหมดแล้ว”

ด้วยความหมั่นไส้เลยฝากรอยฟันไ่ว้นบนไหล่หนาก่อนซบปาก อ้อนขอกลับบ้าน

“ไปส่งเค้านะๆ”

“ว่า ไม่มีแรง หิวนมจัง” เขายิ้มเจ้าเล่ห์ก่อนปลดตะขอราว่องไว

